

และสร้างแบบฝึกหัดจากหนังสืออ่านเล่มยักษ์ จำนวน 20 เรื่อง อีกครั้งก่อนที่จะนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2546 การปรับปรุงตัวหลักสูตร ได้แก่ แบบการสอน ซึ่งเป็นคู่มือครูสอนภาษาของสำหรับใช้ดูรายละเอียด วัน เวลา และเนื้อหาที่จะใช้สอนในแต่ละภาคเรียน สำหรับภาคเรียนที่ 1/46 มีกำหนดการสอนทั้งสิ้น 20 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง โดยในแต่ละสัปดาห์มีเนื้อหาประกอบด้วย 1) คำศัพท์ คำสั่งที่ฟิอาร์ 2) ทำเรื่องหนังสืออ่านเล่มยักษ์ และแบบฝึกหัดประกอบเนื้อเรื่อง 3) เกมส์ และ 4) หนังสือเล่มยักษ์ มีการฝึกครูของเพื่อให้ครูของสามารถปฏิบัติการเรียนการสอนตามหลักสูตรในชั้น ป.3 โดยฝึกใช้สื่อสนับสนุนการสอนให้ถูกต้องและเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับสื่อประเภทต่างๆ ที่ใช้ประกอบการสอนให้ถูกต้องและเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับสื่อประเภทต่างๆ ที่ใช้ประกอบการสอน และต้องทดลองฝึกสอนจริงในชั้นเรียนด้วย รวมถึงการจัดชั่วโมงวัฒนธรรมของ เพื่อให้มีการสอกรทววัฒนธรรมของเข้าสู่บทเรียน โดยมรการจัดเวรครูรับเชิญมาช่วยสอนในแต่ละสัปดาห์ ๆ ละ 1 คน

ต่อมาในภาคเรียนที่ 2/46 ได้มีการนำหลักสูตรเดิมมาปรับปรุงอีกเล็กน้อย เพื่อให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนภาษาของมากยิ่งขึ้น จากนั้นทำการรวบรวมสื่อและอุปกรณ์การสอนสำหรับชั้น ป.3 เทอม 2 (เดิม) ที่มีอยู่ประกอบด้วย

1. แผนการสอนป.3 เทอม 2
2. คู่มือแบบเรียนเบื้องต้นภาษาของ
3. คู่มือนักเรียนแบบเรียนเบื้องต้นภาษาของ
4. หนังสือประกอบแบบเรียนจำนวน 17 บท
5. ที่ฟิอาร์บัตรภาพ-บัตรคำ 17 บท (สำหรับครู)
6. หนังสือสำหรับอ่าน (อย่างง่าย)
7. แผ่นชาร์ทตัวอักษรภาษาของ
8. เพลงของ
9. รวมเรื่องเล่า
10. หนังสืออ่านเล่มยักษ์

ยังมีวิธีการใช้เป็นลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1. ให้นักเรียนอ่านหนังสือประกอบบทเรียน
2. ครูของสอนตามคู่มือแบบเรียนเบื้องต้น
3. สอนโดยใช้ฟิอาร์บัตรภาพ-บัตรคำ
4. อ่านหนังสือภาษาของอย่างง่าย
5. ให้เล่นเกมส่วาด/ลงภาพ
6. ให้เล่นเกมส่วิเศษ

จากนั้นมีการสร้างแบบฝึกหัดหนังสือเล่มยักษ์ อีกจำนวน 5 เรื่อง

2. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหลักสูตรรวมทั้งฝึกฝนครูผู้สอนให้สามารถปฏิบัติการสอนตามหลักสูตร โดยมีการแบ่งกลุ่มเพื่อจัดทำหนังสือ

และอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนภาษาของ และค้นคว้าข้อมูลทางภาษาเพื่อเป็นแหล่งข้อมูล อ้างอิงสำหรับการจัดทำหลักสูตรภาษาของโดยมีการดำเนินการดังนี้

1. ตั้งหลักสูตร

2. ส่วนประกอบของหลักสูตรท้องถิ่น ภาษาของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนประกอบของหลักสูตรภาษาของแบ่งเป็น 3 ส่วนที่สำคัญ (ตามลักษณะทั่วไปของการเรียนภาษา) คือ

2.1 การฟัง การเข้าใจ และการพูดภาษาของ

2.2 การอ่านและการเขียนภาษาของ (และการเพิ่มเติม)

2.3 การสอดแทรกเนื้อหาวัฒนธรรมของเข้าสู่บทเรียน

3. การฟัง การเข้าใจ และการพูดภาษาของ โดยการใช้วิธีการเล่าเรื่องย่อประกอบ ทำทาง และอุปกรณ์ด้วยวิธีการดังนี้ คือ

3.1 การกำหนดสถานการณ์ขึ้นมา ครูถามและให้นักเรียนตอบ

3.2 นักเรียนจะได้เรียนคำศัพท์ตามที่กำหนด

3.3 ครูจะต้องคิดประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนด

3.4 ครูจะถามไปเรื่อยๆ และควรให้คำศัพท์ที่ต้องการจะสอนถูกกล่าว

ประมาณ 20-30 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจสถานการณ์อย่างชัดเจน โดยใช้คำศัพท์ 1 ชุด/สถานการณ์ 1 ครั้ง รวม 5 ครั้งก่อนที่จะนำมารวมกันเป็นเรื่องเล่า (หนึ่งเรื่อง)

3.5 ทั้งนี้ในแผนการสอนจะไม่ระบุประโยคคำถามว่าจะถามอย่างไรบ้าง แต่จะให้ครูผู้สอนเป็นผู้คิดเองและกำหนดจังหวะการถาม-ตอบให้ต่อเนื่อง มิฉะนั้นจะทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อ

3.6 จะมีการใช้ทำทาง การออกเสียงประกอบ และมีการใช้อุปกรณ์ประกอบ บางส่วน โดยมีวิธีการและขั้นตอน ดังนี้

- สอนคำศัพท์จำนวน 3 คำ ใช้มือและทำทางที่ตลกประกอบ

- ครูกล่าวคำศัพท์นั้นซ้ำโดยไม่แสดงทำทาง แต่ให้นักเรียนแสดงทำทาง

ตอบสนอง (ไม่ตามลำดับเดียวกับที่ครูพูดที่แรก)

- ครูถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องย่อ

- บอกนักเรียนให้หลับตาแล้วทำตามคำสั่ง (เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ เพราะ

จะได้ไม่หันไปดูเพื่อน)

- กล่าวคำศัพท์ 3 คำ อีกครั้ง โดยไม่ตามลำดับเดิม

- นักเรียนทำทำทางตามให้ถูกต้อง

- เมื่อการตอบสนองเป็นอย่างรวดเร็ว ให้ตรวจสอบความเข้าใจของเด็กที่

ทำซ้ำ โดยการถามคำแปลไทยของคำของ หากเด็กมีปัญหาเกี่ยวกับคำไหนให้เน้นคำนั้น หากนักเรียนคนนั้นมีปัญหา 2-3 คำ ให้เริ่มสอนคำศัพท์แก่นักเรียนใหม่อีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจ ก่อนจะเริ่มเล่าสถานการณ์สั้น (PMS :Personalized Mini-Situation)

- เลือกนักเรียนมาแสดงทำทางระหว่างที่ครูเล่าสถานการณ์ย่อ

- เล่าสถานการณ์ให้มีความเป็นส่วนตัว

4. กระบวนการสร้างสื่อและอุปกรณ์การสอน มีการแบ่งกลุ่มย่อยทำกิจกรรมออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

4.1 กลุ่มสร้างตัวอย่างประโยค

4.2 แต่งเรื่องสั้น (เรื่องพิลึก)

4.3 ตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือต้นฉบับตัวหนังสือเล่มยักษ์และเล่มเล็กสำหรับใช้สอนชั้น ป.3-ป.4 มีดังนี้

- สร้างเรื่องสั้นขึ้นมาเพื่อใช้ในการสอน
- สร้างประโยคตัวอย่างหรือข้อความต่างๆ
- ผลิตหนังสืออ่านเล่มเล็ก (ที่ยากและซับซ้อนกว่าหนังสืออ่านอย่างง่าย)
- การฝึกครูของ

5. สร้างเรื่องสั้นขึ้นมาเพื่อใช้ในการสอน (จำนวน 10 เรื่อง) โดยเรื่องสั้นต้องมีลักษณะ ดังนี้ คือ ต้องเป็นเรื่องแปลก (พิลึกกึกกือ), เกินความจริง (เหลือเชื่อ), และเป็นกันเอง (คุ้นเคย) และหลักในการแต่งเรื่องสั้น คือ ต้องคำนึงถึงเด็กที่เรียนเป็นหลักและต้องใช้คำที่เคยได้ยินบ่อยๆ และต้องไม่ยาวจนเกินไป ซึ่งมีวิธีการดังนี้คือ

5.1 แต่งเรื่องใหญ่ขึ้นมา 1 เรื่อง และตัดคำศัพท์ที่เด็กไม่เคยรู้ออกมาจำนวน 15 คำ

5.2 เล่าเรื่องย่อประกอบท่าทางจากคำศัพท์ ครึ่งละ 3 คำ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่

5.3 ทบทวนคำศัพท์จากเรื่องย่อโดยการถาม-ตอบ ช้าๆ หลายๆ ครั้ง จนกว่าจะแน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำศัพท์นั้นๆ ถ้าเด็กยังไม่เข้าใจต้องเริ่มเล่าเรื่องประกอบท่าทางใหม่

5.4 สดุดท้ายนั้นจึงได้เป็นนิทาน 1 เรื่อง ที่ได้มาจากเรื่องย่อๆ หรือเป็นการทบทวนคำศัพท์ 15 คำ ที่เรียนไปแล้วนั่นเอง

6. การสร้างประโยคตัวอย่างหรือข้อความต่างๆ โดยประโยคที่ต้องนำมาใช้สอนจะเป็นประโยคที่ผู้เรียนภาษาของควรได้เรียนรู้เพื่อเป็นพื้นฐานการสนทนาต่อไป ได้แก่ ประโยคคำถาม, ประโยคปฏิเสธ, ประโยคบอกความขัดแย้ง, ประโยคบอกเล่า, ประโยคความซ้อน, ประโยคบอกเหตุ และผล ฯลฯ (เอกสารแนบ คู่มือแผนการสอน)

7. ผลิตหนังสือเล่มเล็ก/คัดเลือกหนังสือเล่มเล็ก (ระดับ 2) โดยเกณฑ์ในการคัดเลือกคำนึงถึงความใกล้เคียงกับสภาพหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นจริงๆ และเรื่องของคนจะได้นำมาทำการสอนทุกคน ซึ่งจะต้องนำไปใช้สอนในชั้น ป.4 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 20 เรื่อง หลังจากนั้นให้ผู้ที่เป็นเจ้าของเรื่องทำการตรวจสอบ และทำการแก้ไขตัวอักษรอีกครั้งก่อนนำไปทำสำเนาต้นฉบับไปใช้สอนจริงในชั้นเรียนต่อไป

8. พัฒนาหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เทอม 2 มีการแบ่งกลุ่มทั้งกิจกรรมดังเช่น เทอม 2 กล่าว คือ 1.) กลุ่มเยาวชน วาดภาพประกอบหนังสือเล่มเล็ก 2.) กลุ่มผู้ใหญ่ ดำเนินการแต่ง เรื่องพินิจ จำนวน 8 เรื่อง (ใหญ่) และช่วยครูแต่งเรื่องย่อย เพื่อให้เกิดความรวดเร็วต่อผู้สอนด้วย และ 3.) ทำการคัดเลือกหนังสืออ่านระดับ 2 จำนวน 16 เล่ม และสร้างแบบฝึกหัดหนังสือที่ใช้สอนทั้ง 16 เล่ม ส่วนการปรับปรุงกิจกรรมสอดแทรกวัฒนธรรมของเข้าสู่บทเรียนในเทอม 2 นี้ ได้มีการปรับเปลี่ยน มาเป็นกิจกรรมชั่วโมงวัฒนธรรมของนอกห้องเรียน ซึ่งจะดำเนินการทั้งสิ้น 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง โดยสถานที่ที่จะจัดนอกโรงเรียน หรือศูนย์การเรียนรู้ชุมชนฯ หรืออยู่ในพื้นที่ชุมชนของ โดยหัวข้อ ชั่วโมงวัฒนธรรมของ มีดังนี้

- อาหารพื้นบ้าน (ที่เด็กไม่เคยเห็น)
- ศิลปะพื้นบ้าน
- ศึกษาภาษาผ่านป่าชุมชน

โดยมีการจัดสอนแยกกันชั้นละ 1 วัน (ในสัปดาห์เดียวกัน ทั้ง ป. 3 และ ป. 4)

ผลจากกระบวนการ (กับทีมวิจัย)

1. ทีมวิจัยของได้ร่วมกันทบทวนถึงวัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชนของตนเอง เพื่อนำมาบันทึกและ ถ่ายทอดให้แก่ลูกหลานของต่อไป
2. ทีมวิจัยมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างหลักสูตรวิชาภาษาของเสมือนเป็นวิชาหนึ่งใน

5. กิจกรรมการเก็บข้อมูลเนื้อหาวัฒนธรรมของ

วัตถุประสงค์

เพื่อนำข้อมูลทางวัฒนธรรมมาสร้างหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ เนื่องจากหลักสูตร ท้องถิ่นภาษา-วัฒนธรรมของจะต้องอ้างอิงจากข้อมูลทางวัฒนธรรมที่รวบรวมโดยคนของและต้อง บันทึกเป็นภาษาของด้วย ดังนั้นจึงต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูลทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นส่วนประกอบ ของหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ และทำการเผยแพร่ต่อไป

วิธีการดำเนินงาน

สำหรับกิจกรรมเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมของสามารถแยกเป็นกิจกรรมย่อย 3 กิจกรรม คือ

1. การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุในชุมชนที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเป็น อย่างดี
2. การเปิดเวทีให้ผู้สูงอายุเพื่อทำการตรวจสอบและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนในอดีต เติมข้อมูลให้สมบูรณ์และตรวจสอบข้อมูลที่เก็บได้
3. การเก็บเรียบเรียงข้อมูลทางวัฒนธรรมที่เก็บได้ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและ สะดวกต่อการค้นคว้า

กลุ่มเป้าหมาย

สมาชิกทีมวิจัยผู้ทำการเก็บข้อมูล จำนวน 20 คน และผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้อาวุโส ผู้สูงอายุ หรือผู้มีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมของเป็นอย่างดี

สถานที่

ตำบลตะเคียนทอง ตำบลคลองพลู และตำบลพลวงกิ่งอำเภอเขาคิชฌกูฏ จังหวัดจันทบุรี

วิธีการดำเนินกิจกรรม

ครั้งแรก เลือกผู้เป็นหัวหน้าทีมดูแลการเก็บข้อมูลเอง (สัมภาษณ์ บันทึกข้อมูล และถ่ายรูป) และแบ่งเรื่องตามที่ตนเองถนัดแล้วแยกกันออกไปเก็บข้อมูลยังที่ต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลอาศัยอยู่
ครั้งต่อมา มีสมาชิก (เพียงไม่กี่คน) ออกเก็บข้อมูลภายใต้หัวข้อที่มีอยู่ หลังจากนั้นได้มีการมอบหมายให้สมาชิกเรียบเรียงข้อมูลออกมาเป็นเรื่องราว และทำการแยกข้อมูลเป็นหมวดหมู่

เครื่องมือที่ใช้

- เครื่องบันทึกเสียง
- เทปบันทึก
- กล้องถ่ายรูป
- สมุดจดบันทึก
- เครื่องเขียน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ได้ข้อมูลเนื้อหาทางวัฒนธรรมของมาเก็บบันทึกไว้เป็นหลักฐานโดยจากการเก็บของชาวตนเอง สำหรับผู้สนใจมาค้นคว้าและเผยแพร่ทั่วไป นอกจากนั้นบางส่วนนำมาสร้างหลักสูตรท้องถิ่นด้วย

กระบวนการและผลการดำเนินกิจกรรม

การจัดเก็บข้อมูลมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้คือ

1. กำหนดหัวข้อการเก็บข้อมูล ซึ่งรายละเอียดการดำเนินงาน มีขั้นตอนดังนี้

1.1 กำหนดหัวข้อเรื่องที่ต้องการจัดเก็บมาใช้ประโยชน์กับงานของโครงการ ได้แก่ตำนาน / เรื่องเล่า ประวัติความเป็นมาของบุคคลและสถานที่ที่สำคัญของชุมชน วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวชอง พิธีกรรมความเชื่อ ภูมิปัญญาของ นิทานแบบโบราณ การละเล่นพื้นบ้าน และ เพลงพื้นบ้าน

1.2 กำหนดเป้าหมายผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเป็นอย่างดี

1.3 การตั้งแนวคำถามเบื้องต้น ก่อนที่จะไปทำการเก็บข้อมูลเพื่อเป็นการเตรียมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีโดยไม่ทำให้ผู้ถูกถามหรือผู้ให้ข้อมูลระมัดระวังตัวในการตอบคำถามหรือเสี่ยงที่จะให้ข้อมูลจนส่งผลทำให้ไม่ได้ข้อมูลมา

1.4 การซักถาม ต้องมีการรอบหรือลำดับของข้อมูลเพื่อกำหนดขอบเขตความพอใจของข้อมูลที่ได้

1.5 การบันทึกข้อมูล ระหว่างการซักถามเพื่อเป็นการเตือนความจำว่าต้องการข้อมูลเกี่ยวกับอะไรบ้าง แล้วข้อมูลที่ได้นั้นตรงกับความต้องการของผู้เก็บข้อมูลหรือไม่ ซึ่งสามารถนำมาอ่านทบทวนภายหลังการเก็บได้เป็นอย่างดี

1.6 การเรียบเรียงและจัดระเบียบของข้อมูล ที่เก็บได้เพื่อประโยชน์ต่อการนำไปใช้งานต่อไป โดยจะต้องมีการดำเนินการดังนี้

- เทปบันทึกเสียง มีการลงวันที่ที่เก็บ เรื่องที่เก็บ และลงหมายเลขไว้เพื่อง่ายต่อการสืบค้น
- ข้อมูลที่จดบันทึกมีการแยกเป็นหมวดหมู่
- มีการเรียบเรียงเรื่องให้อ่านเข้าใจง่าย และนำไปจัดพิมพ์แยกเป็นเรื่องๆ และจัดเก็บไว้ในแฟ้มแข็งสันกว้าง ซึ่งรวบรวมเรื่องต่างๆ ไว้ในหัวเรื่องเดียวกัน
- ภาษาที่ใช้ในการบันทึกข้อมูล ถ้าเก็บข้อมูลเป็นภาษาของให้เรียบเรียงเป็นภาษาของ ถ้าเก็บเป็นภาษาไทยก็ให้เรียบเรียงข้อมูลเป็นภาษาไทยและแทรกคำสำคัญเป็นภาษาของ
- การเก็บข้อมูลเป็นเสียงจะเน้นเฉพาะที่เป็นภาษาของ คือ บันทึกเฉพาะเรื่องที่สำคัญ หรือ บันทึกเสียงของคนพูดภาษาของได้ดี หรือ เฉพาะที่ต้องบันทึกเก็บไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น เช่น เพลง นิทาน บทสนทนาภาษาของ ฯลฯ

2. ฝึกอบรมผู้เก็บข้อมูล

เพื่อฝึกอบรมคณะทำงานให้มีความเข้าใจวิธีการเก็บข้อมูลในแนวเดียวกัน และการใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์เก็บข้อมูลให้ถูกวิธี โดยนำผู้ที่ทำการจัดเก็บข้อมูลมาฝึกวิธีการจัดเก็บข้อมูลอย่างถูกวิธีพร้อมทั้งฝึกใช้อุปกรณ์ที่ต้องนำไปทำการจัดเก็บข้อมูลด้วย ได้แก่ เทปบันทึกเสียง กล้องถ่ายรูป และวิธีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์

3. เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์

กับผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อของข้อมูลที่ได้มีการกำหนดไว้

4. การจัดเวทีผู้สูงอายุ

เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนของเนื้อหาที่ยังไม่สมบูรณ์ (มีการยกเลิกไป เนื่องจากทีมวิจัยไม่มีความพร้อมที่จะดำเนินการให้ลุล่วงตามแผนได้)

5. การเรียบเรียง จัดหมวดหมู่ข้อมูลเป็นเรื่องๆ

เพื่อให้สะดวกต่อการนำไปใช้งานต่อไป โดยการเรียบเรียงข้อมูลเป็นเรื่องรวมนั้นมีอยู่จำนวน 30 เรื่อง ซึ่งสามารถแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ประเภท

ประเภทที่ 1 คือ ข้อมูลที่เป็นภาพ นำไปจัดหมวดหมู่ข้อมูลออกเป็น 4 หมวดหมู่ ได้แก่ ภาพการทำกิจกรรม วิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมด้านต่างๆ และข้อมูล

ประเภทที่ 2 คือ เนื้อเรื่อง (ราว) ต่างๆ ที่เกี่ยวกับ วิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรม
ของ

6. รูปแบบผลผลิตจากการเก็บข้อมูล

จากการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมที่ผ่านมา ทีมวิจัยได้ใช้อุปกรณ์สำหรับเก็บข้อมูล ได้แก่ เทปบันทึกเสียง กล้องถ่ายรูป สมุดจดบันทึก ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการเก็บดังกล่าวอยู่ในรูปของเทปบันทึกเสียง ภาพถ่าย และการจดบันทึก โดยส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต พิธีกรรมความเชื่อ นิทาน ประวัติของบุคคลสำคัญที่คนของผูกพันด้วย สิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันต่างๆ และข้อมูลดังกล่าวบางเรื่องยังไม่เสร็จสมบูรณ์นัก

ขณะนี้ผลผลิตจากการเก็บข้อมูลอยู่ในรูปของเทปบันทึกเสียง อัลบั้มภาพถ่ายเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม หนังสือภาษาของ ส่วนประกอบหลักสูตรท้องถิ่น และเอกสารภาษาของประเภทต่างๆ ได้แก่ หนังสือนิทาน และหนังสือสำหรับอ่านทั่วไป

7. วิธีการนำผลผลิตไปใช้งาน

ผลผลิตที่ได้สามารถนำไปใช้งานดังต่อไปนี้คือ นำมาผลิตหนังสือภาษาของสำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ นำมาจัดทำข้อมูลภายในศูนย์การเรียนรู้ ปรับปรุงหรือสร้างหลักสูตรท้องถิ่น ตลอดจนทำการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่โครงการและศูนย์การเรียนรู้ ต่อไป

ผลการดำเนินงาน

1. การอบรมการเก็บข้อมูล

ในขั้นแรก พบว่าผู้ที่เข้าร่วมฝึกอบรมครั้งนี้มีความพร้อมอยู่ในระดับหนึ่งก่อนที่จะทำการออกไปเก็บข้อมูล ทั้งนี้ได้มีการปรึกษาหารือกันต่อว่าในวันที่เก็บจริงต้องมีการพูดคุยกันอีกครั้ง เพื่อทำการแบ่งหน้าที่กันว่าจะไปเก็บเรื่องอะไร มีใครไปบ้าง แต่ละคนที่ต้องทำอะไรบ้าง และหลังจากการเก็บจะต้องมีการกลับมาพบกันอีกครั้งเพื่อแลกเปลี่ยนกันว่าผู้ที่เก็บได้พบเจออะไรบ้าง ข้อมูลที่ไปเก็บเป็นข้อมูลที่มีความสมบูรณ์หรือไม่เพียงพอเพื่อที่ครั้งต่อไปจะได้ทำการเก็บเพิ่มเติมต่อไป

ต่อมาได้เริ่มดำเนินการออกเก็บข้อมูล ปรากฏว่าได้ข้อมูลที่สมบูรณ์จากการจัดเก็บทั้งสิ้นจำนวน 5 เรื่อง โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับพิธีกรรมความเชื่อจำนวน 3 เรื่อง คือ ผีหิ้ง ผีโรง และผีท้าว เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิตจำนวน 1 เรื่อง คือ ได้ไม้พุก และเรื่องเกี่ยวกับตำนานเรื่องเล่าจำนวน 1 เรื่อง คือ ตำนานบ้านห้ายทุ่งคลองพลู ซึ่งที่ผ่านมาใช้วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูลโดยผู้เป็นหัวหน้าทีมดูแลการเก็บทำหน้าที่สัมภาษณ์ บันทึกข้อมูล ตลอดจนทำการถ่ายภาพด้วยตนเอง ในการเก็บนั้นก่อนเก็บได้มีการแบ่งกลุ่มแล้วก็แยกย้ายกันไปเก็บแต่หลังจากทำการเก็บแล้วไม่มีการกลับมาพูดคุยปรึกษาหารือกันอีกว่าได้พบเจอปัญหาอะไรกันมาบ้าง จะช่วยกันแก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร

นอกจากจะทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แล้ว ทางทีมวิจัยยังมีการเก็บข้อมูลโดยการถ่ายภาพด้วย ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ได้แก่ การทำข้าวไร่ การทำนา ลักษณะเรือนที่อยู่อาศัย พืชสมุนไพรที่มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนของ ตลอดจนข้าวของเครื่องใช้ที่ชาวของได้มีการใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งการถ่ายภาพนี้ดำเนินการโดยกลุ่มเยาวชนของที่มีความสนใจอยากจะเก็บภาพเหล่านี้เอาไว้ศึกษาหรือเผยแพร่แก่ผู้ที่สนใจทั่วไป

2. การเตรียมการกิจกรรมชั่วโมงวัฒนธรรมของ : ศึกษาภาษาผ่านป่าชุมชน

นับเป็นการดำเนินกิจกรรมเก็บข้อมูลในอีกลักษณะหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการเก็บข้อมูลของทีมวิจัยในขั้นแรกก่อนที่จะพานักเรียนมาศึกษาธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชน โดยได้ดำเนินการเตรียมจัดวางเส้นทางเดินสำหรับนักเรียนภาษาของที่จะมีการเดินศึกษาป่าชุมชน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ เป็นการเรียนการสอนชั่วโมงวัฒนธรรมที่ใช้สถานที่สอนนอกห้องเรียน โดยจะพาศึกษาภาษาของผ่านป่าชุมชนในพื้นที่ หมู่ที่ 4 ต.คลองพลู กิ่งอ.เขาคิชฌกูฏ จ.จันทบุรี

ในการวางแผนเก็บข้อมูลขั้นแรกนี้ทีมวิจัยได้พบและทำการจดบันทึกข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับคนของในอดีตและปัจจุบัน ดังนี้

2.1 พืชหรือต้นไม้ต่างๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. เป็นยาสมุนไพร 2. เป็นอาหาร และ 3. เป็นไม้ที่นำมาใช้งาน

- เป็นยาสมุนไพร ได้แก่ ต้นตาลชัน เกาซะเอม
- เป็นอาหาร ได้แก่ ต้นผักหวาน ต้นหว้าหนู ต้นส้มมะคูด ต้นเสม็ดแดง ต้นใบแต้ว
- เป็นไม้ที่นำมาใช้งาน ได้แก่ ต้นตะบาก ต้นลำตวน ต้นเลียดควาย ต้นไทร ต้นกะรอก ต้นมะหาบปลาบ ต้นไม้แต้ว ต้นกะโดน ต้นพันจำ ต้นตะพุน ต้นใบกันขง

2.2 สถานที่ต่างๆ ที่เคยมีและคนของใช้ประโยชน์ในอดีต มีรายละเอียด ดังนี้

- **ศาลายายสร้อย** จากการสืบค้นประวัติ พบว่า มีการสร้างขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 2500 โดยผู้ใหญ่วัวในตอนนั้นเป็นผู้คิดสร้าง เล่ากันว่า ในสมัยก่อนคนของใช้ทางเดินเท้ากลางป่าแห่งนี้ และมีพระมาเดินบิณฑบาตในหมู่บ้านหลังจากนั้นก็จะมีพระมาแวะฉันภัตตาหารเช้าแถวบริเวณนี้ซึ่งถ้าฝนตกพระก็จะเปียกฝนถ้าแดดออกแรงพระก็จะร้อน ตาบัวซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านในตอนนั้นเห็นเข้าบ่อยๆ ก็ให้นักสงฆ์พระ ตาบัวก็เลยพูดขึ้นว่า “จะสร้างศาลากันแดดกันฝนสำหรับเป็นสถานที่ให้พระฉันภัตตาหารแถวบริเวณนี้” แต่ตาบัวก็ยังไม่ทันได้สร้างศาลาก็มาตายซะก่อน หลังจากนั้นครอบครัวตาบัวโดยมีเมียตาบัว ชื่อ ยายสร้อยเป็นผู้นำครอบครัวก็เกิดเหตุต่างๆ ขึ้นกับครอบครัว ยายสร้อยนึกขึ้นได้ว่าเหตุคงเป็นเพราะที่ตาบัวเคยพูดเอาไว้ว่าจะสร้างศาลาแต่ก็ยังไม่ได้สร้างจึงทำให้ผีจำคำพูดจากปากตาบัว ดังนั้น ยายสร้อยจึงดำเนินการสร้างศาลาให้พระแทนตาบัว แล้วเหตุไม่ดีก็หายไป จากนั้นเป็นต้นมาศาลายายสร้อยก็เป็นที่ยึดพักของคนที่เดินผ่านไปมาทางป่าแห่งนี้ ซึ่งปัจจุบันนี้ศาลายายสร้อยได้เหลือแต่ชื่อและซากจากการถูกไฟไหม้อยู่ในบริเวณที่เคยตั้งอยู่ในอดีต (ปัจจุบันลูกหลานยายสร้อยก็เกิดความคิดว่า จะทำการสร้างศาลาขึ้นมาอีกตรงบริเวณนั้น)

- **เส้นทางโบราณ** ซึ่งเป็นเส้นทางเดินเก่าที่คนของใช้เดินทางด้วยเท้าหรือเกวียนไปมาระหว่างบ้านน้ำซุ่นและบ้านคลองพลู ซึ่งปัจจุบันทางเดินเส้นนี้มีหญ้าและต้นไม้ขึ้นรกแทบมองไม่ออกว่าเมื่อก่อนเคยเป็นทางเดินมาก่อน
- **หนองน้ำ** ที่เป็นชื่อคนในอดีต ได้แก่
 - หนองตาหามีดินโป่งที่กว้างขอบมากิน ต่อมาหนองตาห่าแห่งนี้เกิดการตื้นเขินคนของใช้เป็นนาปลูกข้าวไปแล้ว ปัจจุบันมองไม่ออกว่าเป็นหนองมาก่อนแต่ก็ยังพอมีร่องรอยของการเป็นนาปลูกข้าวเพราะมีดินที่ถูกทำเป็นที่กั้นน้ำหลงเหลืออยู่
 - หนองหิน ปัจจุบันได้ถูกขุดเป็นสระน้ำสำหรับให้ชาวบ้านได้ใช้ประโยชน์ทำสวนผลไม้ไปแล้ว

นอกจากนั้นจากการเดินในป่าบางแห่งมีเส้นทางเดินของคนของที่ทำที่ดักจับสัตว์ป่ามาเป็นอาหาร เช่น กระตู่ที่ใช้ดักไก่ป่า แถบบริเวณป่าหอด และในป่ายังคงเป็นที่เกิดดอกกล้วยไม้ป่าที่เกิดตามต้นไม้เป็นกอเล็กอีกหลายต้น (ซึ่งควรจะอนุรักษ์เอาไว้ให้อยู่กับป่าก็จะทำให้เกิดความสวยงามและน่ามองยิ่งขึ้น)ต่อจากนั้นเยาวชนและผู้ใหญ่กลุ่มหนึ่งก็ได้เตรียมนำป้ายชื่อพืชหรือต้นไม้ที่ตามประเภทที่ทีมวิจัยได้กำหนดไว้มาติดเอาไว้โดยใช้ภาษาของเท่านั้น

ผลจากกระบวนการ (กับทีมวิจัย)

1. ได้เรียนรู้และทบทวนงานวัฒนธรรมต่างๆ ของคนของมากขึ้น
2. เรียนรู้วิธีการและกระบวนการสอบถามข้อมูล เช่น มีการร่างคำถามเตรียมไว้ก่อน
3. ได้ค้นหาข้อมูลทางวัฒนธรรมของด้วยความสนุกสนาน
4. เกิดความภาคภูมิใจในวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่ตนเองมีอยู่
5. ได้พบปะ พูดคุย เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ของของ
6. ได้ประชาสัมพันธ์กิจกรรม อนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ ให้คนอื่นในชุมชนได้รับทราบ รวมถึงการขยายวงแนวร่วมในการอนุรักษ์ฯ โดยการประชาสัมพันธ์ไปด้วย

ปัญหา/อุปสรรค และทางออก

1. ปัญหาที่สำคัญที่ผู้ทำการเก็บข้อมูลพบเจอมาคือเวลาของผู้ทำการเก็บข้อมูลและผู้ที่จะให้ข้อมูลมีเวลาไม่ตรงกัน ดังนั้นจึงมีการปรึกษาหารือกันเพื่อหาทางออกโดยสำหรับผู้ที่มีประสบการณ์โดยตรงสามารถเขียนข้อมูลได้ด้วยตนเองแต่ต้องระบุด้วยว่า “เนื่องจากผู้เขียนเป็นผู้ที่เคยทำเรื่องนี้มาจึงให้ข้อมูลไว้ดังนี้....วันที่...เดือน...ปี พ.ศ.” หรือถ้าใครมีเวลาและสามารถออกเก็บข้อมูลได้เลยโดยไม่ต้องระบุเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น โดยที่ผู้ที่เป็นผู้นำทีมเก็บข้อมูลต้องระบุนายละเอียดยของข้อมูลตามกรอบที่ตัวเองต้องการให้แก่ผู้ที่จะออกเก็บข้อมูล เช่น ชื่อผู้เก็บ ประวัติผู้ให้ข้อมูล สถานที่ที่ทำการเก็บข้อมูล วัน เดือน ปี ที่ออกเก็บข้อมูล เป็นต้น
2. จากนั้นผู้ที่จะออกเก็บข้อมูลต้องจัดเป็นกลุ่มๆ โดยแต่ละกลุ่มมีหัวข้อที่จะเก็บข้อมูลกำหนดไว้แล้ว (ไม่ซ้ำกัน) โดยจะต้องผลัดเปลี่ยนกันใช้อุปกรณ์ตามความจำเป็น ซึ่งมีอยู่จำนวนจำกัด ได้แก่

กล้องถ่ายรูป เทปบันทึกเสียง และหลังจากการเก็บข้อมูลทุกครั้งจะต้องกลับมาพูดคุยกันถึงสิ่งที่พบเจอมาเพื่อจะได้ช่วยกันแก้ปัญหาหรือหาเวลาไปเก็บเพิ่มเติมภายหลังอีกครั้ง

3. การเรียบเรียงข้อมูล และจัดหมวดหมู่ข้อมูลเป็นเรื่องๆ มีการเรียบเรียงข้อมูลเป็นเรื่องได้แก่ ภาพการดำเนินกิจกรรมต่างๆ

4. สมาชิกที่มิวิจัยไม่ค่อยมีความถนัดในการออกเก็บข้อมูล และไม่ค่อยมีเวลาที่จะออกเก็บข้อมูลเท่าไรนัก เนื่องจากเกิดความเหนื่อยล้าต่อการปฏิบัติภารกิจทางครอบครัวอยู่แล้ว ดังนั้น การเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมจึงมีน้อย

5. มีสมาชิกในทีมมิวิจัยเพียงไม่กี่คนที่ดำเนินการออกเก็บข้อมูลและไม่ค่อยมีเวลาในการออกเก็บ และยังไม่มีความชำนาญในการใช้อุปกรณ์เท่าที่ควร ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคที่จะได้ข้อมูลมาดำเนินกิจกรรมตามแผนที่ตั้งไว้

6. อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลมีจำนวนน้อย กล่าวคือ มีเครื่องบันทึกเสียงเพียงแค่สองเครื่อง กล้องถ่ายรูปมีเพียงแค่หนึ่งเครื่อง ทำให้ไม่เพียงพอกับผู้เก็บ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมาดังนี้

- ไม่สามารถทำการเก็บข้อมูลได้ครบตามจำนวนที่เคยวางแผนไว้
- ข้อมูลบางส่วนที่นำไปสร้างหลักสูตรเป็นข้อมูลที่เกิดประสบการณ์สมาชิกที่มิวิจัยเองเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกิดจากการดำเนินการออกเก็บข้อมูลเป็นส่วนน้อย
- ข้อมูลที่นำไปทำหนังสือภาษาของก็เช่นเดียวกัน
- สมาชิกมักร่วมกันวางแผนดำเนินกิจกรรม แต่ทำไม่ได้ตามแผนที่ตั้งไว้

สรุปผลการดำเนินกิจกรรม(ตามแผนวัตถุประสงค์)

การดำเนินการไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจกรรมเท่าที่ควร เนื่องจาก

1. ไม่ได้ดำเนินการจัดเวทีผู้สูงอายุ เนื่องจากมีเวลาไม่เพียงพอ แต่ได้มีการเปลี่ยนไปดำเนินการเก็บข้อมูลในกิจกรรมการเรียนการสอนนอกห้องเรียนของนักเรียนภาษาของแทน
2. การเก็บข้อมูลเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับทีมมิวิจัยที่เป็นชาวบ้าน ซึ่งจะต้องสร้างความคุ้นเคยกับเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลให้มีความชำนาญ และต้องหาเวลานอกเหนือจากการประกอบอาชีพหลักเพื่อออกเก็บข้อมูล

5.กิจกรรมผลิตหนังสือภาษาของ

วัตถุประสงค์

เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ และเผยแพร่ทั่วไปเนื่องจากภาษาของเป็นภาษาที่เพิ่งมีภาษาเขียนที่สร้างขึ้นใหม่การผลิตหนังสือภาษาของนอกจากจะตอบสนองการเรียนการสอนในโรงเรียนโดยตรงแล้วยังจะเป็นสื่อที่บันทึกและเผยแพร่วัฒนธรรมของคนในชุมชนของและคนทั่วไปให้เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมของอีกด้วย

กลุ่มเป้าหมาย

นักเขียนในทีมมิวิจัยโครงการและเยาวชนลูกหลานของ จำนวน 20 คน

สถานที่

ศูนย์การเรียนรู้ฯ โรงเรียนวัดคลองพลู บ้านของสมาชิกทีมวิจัยเอง ซึ่งบางครั้ง จะมารวมกลุ่มกันทำ แต่บางครั้งก็แยกย้ายทำหนังสือที่บ้านของตัวเอง

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. หาแหล่งข้อมูลเพื่อที่จะนำข้อมูลมาเขียนเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ
2. หาแนวทางในการเขียนเรื่องภาษาของหรือออกแบบว่าจะเขียนหนังสือประเภทไหน เช่น ตลกขบขัน ให้สาระความรู้ หรือ แนวตื้นตื้น
3. กำหนดประเภทเนื้อเรื่องที่จะนำมาเขียน
4. เริ่มการเขียนและการจัดวรรคตอนให้เพียงพอสำหรับ 1 เล่ม (กระดาษ เอ 4 หรือ เอ 3)
5. การจัดวรรคตอนของคำศัพท์ภาษาของให้ถูกต้อง
6. การตรวจสอบภาษาที่เขียนให้ถูกต้อง
7. การวาดภาพประกอบหนังสือ
8. การเข้าเล่มและการเย็บหนังสืออ่านภาษาของ
9. ตรวจสอบต้นฉบับ
10. (อาจ) มีผู้ที่คอยให้ความชัดเจนหรือคอยบอกภาษาให้กับผู้เขียนเรื่องราวภาษาของด้วย
11. การทำสำเนาเล่มหนังสือ
12. บัญชีคุมเล่มหนังสือ
13. การนำไปใช้

เครื่องมือที่ใช้

1. วัสดุเครื่องเขียน เช่น ยางลบ ปากกา ดินสอ คัตเตอร์/กบเหลาดินสอ คลิปหนีบกระดาษ ดินสอสี ปากกาตัดเส้น ฯลฯ
2. กล้องถ่ายรูป
3. ฟิล์มถ่ายรูป
4. การดาษ A4 และ A3
5. กล่องใส่อุปกรณ์
6. ไม้บรรทัด
7. สมุดสำหรับเขียนข้อมูล

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

หนังสือภาษาของที่เป็นเนื้อหาวัฒนธรรมของเขียนเป็นภาษาของโดยคนของเป็นผู้ผลิตเอง ซึ่งสามารถนำไปใช้ในหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของชั้น ป.3 และ ป. 4 และสำหรับเผยแพร่ทั่วไป

กระบวนการและผลการดำเนินงาน

การเขียนหนังสือ และนักเขียนภาษาของ คณะกรรมการภาษาของเป็นผู้ที่เรียนรู้ระบบการเขียนภาษาของจนกระทั่งมีความชำนาญในการเขียนเรื่องราวต่างๆ เป็นภาษาของ ซึ่งนักเขียนของเหล่านี้ทำหน้าที่ในนำข้อมูลเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของจนกระทั่งมาเป็นหนังสือภาษาของประเภทต่างๆ เช่น นิทานของ เพลงของ เป็นต้น

1. วิธีการทำหนังสือภาษาของ

เนื้อหาที่นำมาทำหนังสือภาษาของส่วนหนึ่งนำมาจากปฏิทินวัฒนธรรมของในรอบ 12 เดือน ซึ่งในแต่ละเดือนมีกิจกรรมที่แตกต่างกันไป (เขียนจากประสบการณ์จริงแต่อิงวัฒนธรรม) และนำมาจากคำบอกเล่าของผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเป็นอย่างดี ซึ่งนำมาจากข้อมูลทางวัฒนธรรมที่เก็บมา ซึ่งมีการนำมาเรียบเรียงเขียนเป็นเรื่องราวให้เหมาะสมกับผู้อ่านทั้งนักเรียนและผู้สนใจทั่วไป โดยผู้ผลิตหนังสือคือผู้ใหญ่ที่เป็นผู้เขียนหรือเล่าเรื่องราวของวัฒนธรรมของ และกลุ่มเยาวชนที่ช่วยกันวาดภาพประกอบ

2. แนวในการเขียนเนื้อเรื่อง

แต่ละประเภท จะเป็นแนวตลกขบขัน ตื่นเต้น และให้สาระความรู้ เพื่อที่เด็กนักเรียนหรือผู้ที่ได้อ่านมีความเพลิดเพลินและได้สาระความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ของชาวของโดยจากการอ่านตัวอักษรภาษาของ ซึ่งจะก่อให้เกิดการซึมซับเข้าสู่จิตสำนึกให้รักและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนได้เป็นอย่างดี

3. ขั้นตอนการผลิตหนังสือ

3.1 กำหนดประเภทเนื้อเรื่องที่นำมาเขียน เนื้อเรื่องที่นำมาเขียนจะต้องมีความสอดคล้องกับเนื้อหาวัฒนธรรมหรือมาจากวัฒนธรรมของพื้นบ้านดั้งเดิมซึ่งประกอบด้วย ตำนาน / เรื่องเล่า ได้แก่ นิทานโบราณหรือเรื่องเล่าต่อๆ กันมา ประวัติความเป็นมาของบุคคลและสถานที่ที่สำคัญของชุมชน เช่น ประวัติความเป็นมาของสถานที่ที่มีความสำคัญต่อชุมชนของ ประเพณีดั้งเดิม เช่น การแต่งงานแบบภาคใต้ วิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวของ เช่น การทำสวนกระวาน อาหารพื้นบ้าน เช่น กะลาง พิธีกรรมความเชื่อ เช่น การเล่นผีตอง โงมปัญหาของ การหีบอ้อย นิทานแบบโบราณ เช่น เรื่องซอจั้ง (นางพญาหมาดำ) การละเล่นพื้นบ้าน เช่น เล่นสะบ้าหูช้าง การเล่นญิกญู และ เพลงพื้นบ้าน เช่น เพลงกล่อมลูก เพลงแต่งงาน เพลงหงส์อ่อน (สงฟาง) เป็นต้น

3.2. การเขียนและการจัดวรรคตอน ให้เพียงพอสำหรับ 1 เล่ม (ใส่ลงในกระดาษ เอ 4) หลังจากเขียนเนื้อเรื่องภาษาของเสร็จแล้วก็ทำการเว้นวรรคตอนให้ถูกต้องเป็นซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญเพราะจะทำให้ผู้เขียนสามารถแบ่งข้อความแต่ละวรรคตอนให้เพียงพอต่อการเขียนหนังสือในหน้าหนึ่งหน้าได้ และทำให้ผู้เขียนทราบได้ว่าตนเองกำลังเขียนเรื่องหนังสืออ่านภาษาของชั้นอะไรอยู่ ซึ่งสามารถต่อเติมข้อความในเนื้อเรื่องให้เป็นหนังสืออ่านชั้นที่สูงขึ้นอีกก็ได้หรือจะตัดข้อความในเนื้อเรื่องให้สั้นลงเป็นหนังสืออ่านชั้นที่ง่ายลงมาก็ได้อีกเช่นกัน โดยผู้ที่ทำการเลือกหาหรือจัดทำหนังสือในการเขียนหนังสือนั้นจะต้องคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญว่าจะเขียนเรื่องราวลักษณะแบบไหนให้ใครอ่านตาม

ความเหมาะสม เช่น ผู้ที่เริ่มหัดอ่าน ควรจัดทำหนังสือง่ายๆ สั้นๆ เรื่องใกล้ๆ ตัว หรือเนื้อเรื่องที่รู้กันทั่วไปอยู่แล้ว เพื่อให้สามารถอ่านได้ทำให้เกิดกำลังใจที่จะอ่านต่อไป โดยที่เมื่ออ่านคล่องแล้วจึงจัดหาหนังสือที่ยากและซับซ้อนขึ้นตามลำดับ

การเขียนหนังสืออ่านสามารถแยกออกเป็นระดับขั้นได้ตามความยาก-ง่ายได้ 4 ขั้น หนังสืออ่าน 4 ขั้นประกอบด้วย

หนังสืออ่านขั้นที่ 1 เป็นหนังสือสำหรับคนเริ่มหัดอ่าน ในหนึ่งหน้ามีข้อความยาวประมาณ 4 บรรทัด จะเป็นเนื้อเรื่องง่ายๆ เนื้อหาไม่ยาวเกินไป ไม่เกิน 8 หน้า (รวมภาพประกอบด้วย)

หนังสืออ่านขั้นที่ 2 เป็นหนังสือสำหรับคนที่เริ่มฝึกอ่านให้คล่อง จะเป็นเนื้อเรื่องง่ายๆ (ยากกว่าขั้นที่ 1) เนื้อหาเพิ่มมากขึ้น ความยาว 8 - 16 หน้า จำนวนภาพประกอบลดลงตามลำดับ

หนังสืออ่านขั้นที่ 3 เป็นหนังสือที่จะช่วยฝึกอ่านภาษาที่สอง ในหนึ่งหน้าไม่จำกัดบรรทัดแต่ต้องไม่ให้บรรทัดที่เขียนชิดกันเกินไป จนผู้อ่านอ่านไม่รู้เรื่อง ในส่วนของเนื้อหาและภาษาของมีความยากขึ้น ข้อความยาวไม่จำกัดจำนวนหน้า

หนังสืออ่านขั้นที่ 4 เป็นหนังสือสำหรับคนที่ต้องการอ่านเพื่อสาระความรู้ต่างๆ จะเป็นเนื้อเรื่องยาวขึ้นมีความซับซ้อนมากขึ้น ไม่จำกัดจำนวนหน้า เหมาะสำหรับผู้ที่อ่าน ที่เข้าใจภาษาของและสนใจอ่านเรื่องราวต่างเกี่ยวกับของ เช่น ประวัติศาสตร์

3.3 การจัดวรรคตอนของคำศัพท์ภาษาของให้ถูกต้อง การเขียนแต่ละคำต้องเว้นระยะห่างระหว่างคำต่อคำด้วยเพื่อให้ผู้อ่านสะดวกต่อการอ่านเป็นคำๆ และไม่สับสนในการใช้ภาษาของด้วย มีการกำหนดจุดจบของประโยคแต่ละประโยคโดยใช้จุด (.) เพื่อเป็นการหยุดพักการอ่านไม่ให้ยาวจนเกินไปจนผู้อ่านหายใจไม่ทัน ตลอดจนการใช้สัญลักษณ์บ่งบอกประโยคซึ่งทำให้ประโยคที่เขียนสื่อให้ผู้อ่านมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น ประโยคคำถาม (?) ประโยคบอกเล่า (".....") เป็นต้น

3.4 การตรวจสอบภาษาที่เขียนให้ถูกต้อง ผู้ที่จะทำการตรวจสอบการเขียนภาษาของนั้นต้องเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญภาษาของเป็นอย่างดี โดยเป็นผู้ที่คอยทำหน้าที่ให้คำแนะนำ หรือเป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาด้วย เพื่อกำหนดให้มีการใช้ภาษาของเป็นไปในแนวทางเดียวกัน นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาของจากภายนอกชุมชนก็มีส่วนช่วยในการเป็นผู้ตรวจสอบการเขียนภาษาของให้ถูกต้องตามหลักการเขียนอีกด้วย เช่น สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบทมหาวิทยาลัยมหิดล

3.5 การวาดภาพประกอบหนังสือ การวาดภาพประกอบเนื้อเรื่องจะต้องมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน โดย ลักษณะของภาพที่วาดจะต้องไม่มีความซับซ้อนมากนัก เพื่อช่วย

สร้างความเข้าใจในเนื้อหาของเรื่องที่ผู้เขียนพยายามที่จะสื่อให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการวาดภาพต้องอาศัยเยาวชนที่ไม่ได้เป็นผู้เขียนเนื้อเรื่องเอง ดังนั้นในการวาดภาพประกอบผู้ที่วาดจะต้องนึกจินตนาการตามเนื้อเรื่องที่มีอยู่หรือผู้ที่เขียนเนื้อเรื่องเป็นผู้กำหนดก็ได้

3.6 การเข้าเล่มและการเย็บหนังสืออ่านภาษาของ ก่อนเข้าเล่มต้องทำหนังสือจำลองเล่มเล็กๆ (ดัมมี่) ซึ่งเป็นตัวอย่างให้ดูว่าจะต้องทำการเข้าเล่มตามแบบจำลองนี้จะทำให้การเข้าเล่มไม่ผิดพลาด โดยนับจำนวนหน้าที่มีเนื้อเรื่องและภาพให้เท่ากับจำนวนหน้าหนังสือที่จะเข้าเล่มฉบับจริง จากนั้น ทำการประกอบเล่มโดยดู แบบจำลองเป็นหลักตลอดเวลาระหว่างการเข้าเล่มเพื่อป้องกันการผลิตพลาด หลังจากประกอบรูปเล่มเสร็จแล้วก็ทำการเย็บเล่มโดยใช้หมักเย็บกระดาษเย็บลงไปให้เหมาะสมกับขนาดของกระดาษ (เอ 4) ที่นำมาทำหนังสือ

3.7 ตรวจสอบต้นฉบับ หลังจากเย็บเล่มหนังสือเสร็จแล้วก็ต้องทำการตรวจสอบต้นฉบับของหนังสืออีกครั้ง เพื่อดูว่าภาพประกอบกับเนื้อเรื่องวางเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง การเขียนอักษรภาษาของมีคำศัพท์ที่เขียนผิดแล้วลืมแก้หรือไม่ และทำการแลกเปลี่ยนกันอ่านเนื้อเรื่องระหว่างผู้รู้และผู้ฟังในที่ทีมงานที่ทำอีกครั้ง

3.8 การทำสำเนาเล่มหนังสือ หลังจากผลิตหนังสือเสร็จหนึ่งเล่ม โดยผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ดังข้างต้นแล้ว จากนั้นจะต้องนำหนังสือเล่มนั้นไปทำสำเนาเพื่อให้มีจำนวนหนังสือเพียงพอสำหรับนักเรียนภาษาของในแต่ละชั้นเรียนด้วย (กรณีหนังสือที่นำมาใช้สอนในชั้นเรียน) และต้องเก็บต้นฉบับหนังสือเอาไว้ในที่ปลอดภัยด้วย เพื่อเป็นการป้องกันหนังสือต้นฉบับเกิดการชำรุดเสียหาย ทั้งนี้ในการทำสำเนาหนังสือนั้น ฝ่ายผลิตหนังสือจะรวบรวมหนังสือที่ต้องทำสำเนาเพื่อนำไปทำพร้อม ๆ กัน ซึ่งจะได้ไม่เสียเวลาหลายครั้ง

3.9 บัญชีคุมเล่มหนังสือ ทางโครงการมีการจัดทำบัญชีคุมหนังสือประเภทต่างๆ โดยได้จัดเรียงไว้เป็นลำดับหมายเลขก่อนหลัง ซึ่งบัญชีคุมหนังสือนี้ยังประกอบไปด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนบางส่วนที่บันทึกพัฒนาการขั้นตอนของหนังสือที่ผลิตออกมา ซึ่งถ้าทำผ่านทุกขั้นตอนแสดงว่าหนังสือที่ผลิตออกมานั้นมีความถูกต้องตามหลักการเขียนของระบบเขียนของตนเอง

3.10 การนำไปใช้

- นำไปเป็นสื่อการเรียนการสอนในหลักสูตรท้องถิ่น
- สำหรับหนังสือที่นำมาเรียบเรียงเป็นหนังสือภาษาของสำหรับการเรียนการสอน ส่วนใหญ่จะนำมาจากวิถีชีวิตคนของในอดีต ประเพณี นิทาน ส่วนหนังสือแนวอื่นๆ ที่เหลือจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี และความเชื่อของคนของ ซึ่งบางเรื่องที่ไม่ได้ใช้ในการเรียนการสอนก็จะเก็บไว้สำหรับเสริมการเรียนการสอนในบางครั้งตามความเหมาะสม และไว้สำหรับเป็นเอกสารเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการต่อไป

สรุปการดำเนินการผลิตหนังสือภาษาของ (หนังสืออ่านชั้นที่ 2)

มีการทำหนังสือได้ทั้งหมดจำนวน 91 เรื่อง

ผลจากกระบวนการ (กับทีมวิจัย)

1. คณะกรรมการภาษาของสามารถเขียนหนังสือเป็นเรื่องราวที่น่าอ่านน่าติดตาม
2. เกิดความภาคภูมิใจที่ภาษาของสามารถเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรได้เหมือนกับภาษาไทย
3. เมื่อคณะกรรมการภาษาของต้องทำหน้าที่เป็นนักเขียนของเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวทางวัฒนธรรมโดยผ่านระบบเขียนของ ส่งผลให้นักเขียนได้เรียนรู้ภาษาของมากยิ่งขึ้น
4. ได้มีการพูดคุยกันระหว่างนักเขียนและนักเล่าเรื่องที่เป็นประสบการณ์ของตนเอง ทั้งในแง่ของผู้บอกภาษา หรือผู้ออกเล่านิทาน หรือ ประเพณี วิถีชีวิต และวัฒนธรรม ทำให้เพิ่มสายใยความผูกพันกันแน่นแฟ้นมากขึ้น
5. เมื่อได้มานั่งเขียนหนังสือร่วมกันทำให้ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และเรื่องภาษาและวัฒนธรรมของตนเอง ทำให้ทีมวิจัยทั้งผู้ใหญ่และเยาวชนต่างก็มีความสุขสนุกสนาน หยอกเฝ้าลูกหลานต่อล้อต่อเถียงกันเป็นภาษาของ ซึ่งเป็นการสอนภาษาของลูกหลานไปด้วย และที่สำคัญทำให้ทีมวิจัยมีกำลังใจในการดำเนินกิจกรรมต่อไปให้สำเร็จในที่สุด

ปัญหาและอุปสรรค

1. การกำหนดกฎเกณฑ์ในการทำหนังสือ ทำให้นักเขียนไม่อยากเขียนหนังสือเนื่องจากมีความกดดันและเกิดความเบื่อหน่าย
2. ในช่วงแรกของการดำเนินงานโครงการ การผลิตหนังสือเป็นไปอย่างล่าช้า เนื่องจากนักเขียนภาษาของแต่ละคนอยู่ภายใต้ข้อกำหนดที่ว่า นักเขียนหนึ่งคนต้องทำหนังสือให้เสร็จภายในหนึ่งวัน นั่นคือ ต้องเขียนเนื้อเรื่องให้ออกมาเป็นเรื่องเป็นราวที่น่าอ่าน จากนั้นต้องนำเนื้อเรื่องนั้นมาเขียนลงเป็นเล่มหนังสือ ซึ่งมีวิธีการลงอย่างเป็นขั้นตอน และต้องวาดภาพประกอบให้เสร็จ โดยที่ต่างคนก็มุ่งแต่ทำงานของตนเอง
3. ผู้เขียนเรื่องแต่ละคนมีความรู้ภาษาของไม่ครบถ้วนและไม่ชัดเจนเท่าที่ควร เนื่องจากไม่มีผู้คอยให้ความชัดเจนเรื่องการใช้คำในภาษาของ
4. ในการนัดทำหนังสือแต่ละครั้ง สมาชิกผู้ทำหนังสือมาทำงานไม่พร้อมเพรียงกัน เนื่องจาก แต่ละคนต่างก็ติดภารกิจเรื่องการประกอบอาชีพของตนเอง
5. สมาชิกบางคนทำหนังสือหนึ่งเล่มไม่เสร็จได้ในหนึ่งวัน จึงเกิดความเครียดเพราะต่างคนต่างต้องทำงานของตนเองให้เสร็จ
6. อันเนื่องมาจาก ผู้เขียนเองไม่มีการเตรียมตัวนักหรือเขียนเนื้อเรื่องไว้ล่วงหน้า / มีเนื้อเรื่องแต่ไม่สามารถเขียนเรียบเรียงให้เสร็จได้ในหนึ่งวัน / คนเขียนเรื่องและคนตรวจภาษามีความเข้าใจเรื่องภาษาไม่ตรงกัน

ทางออกของกลุ่มทีมวิจัย

1. มีการแบ่งหน้าที่กันทำตามความถนัดของแต่ละคน (ทีมเล็ก) กล่าวคือ ก) ทีมหาเนื้อเรื่อง (ตามหัวข้อที่กำหนดไว้) ส่วนหน้า ข) ทีมเขียนเนื้อเรื่อง ค) ทีมเข้าเล่มและลงหมึก ง) ทีมวาดภาพ และ จ) ทีมตรวจภาษา
2. มีการรวมกลุ่มกันทำงาน และมีการยกเลิกการถือตัวเล่มเป็นตัวกำหนดการทำหนังสือในหนึ่งวัน
3. ผู้ที่เขียนเนื้อเรื่องต้องอ่านเรื่องให้ผู้ตรวจภาษาฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องภาพให้ตรงกัน
4. บางครั้งถึงแม้ว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมทำหนังสือไม่ว่าง สมาชิกก็สามารถมารวมกลุ่มทำหนังสือกันได้โดยถือว่าเป็นการรวมกลุ่มกันทำนอกเหนือจากการนัดหมายของหัวหน้าทีม (เพราะแต่ละคนว่างไม่ตรงกัน)

6.กิจกรรมการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นชั้น ป. 3 และ ป. 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546

วัตถุประสงค์

เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของโดยอาศัยแนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของสอนนักเรียนระดับชั้น ป.3 และ ป. 4 ในโรงเรียนวัดคลองพลู

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ผู้สอนวิชาภาษาของเป็นครูของที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาฝึกฝนใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาของ โดยได้ทำการฝึกสอนกับนักเรียนจริงในชั้นเรียนก่อนทำการสอนจริง
2. การเรียนการสอนจะดำเนินการทุกวันจันทร์ อังคาร และพฤหัสบดี วันละ 1 ชั่วโมง ทุกสัปดาห์
3. ครูของสอนตามแผนการสอน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นมาใช้ประกอบในการสอน

เครื่องมือที่ใช้

1. ใช้สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น
2. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ หนังสือแบบเรียนเบื้องต้น หนังสืออ่านประกอบ บทเรียน หนังสือเล่มยักษ์ หนังสือเล่มเล็กระดับหัดอ่าน บัตรภาพ - บัตรคำ รวบรวมนิทานเรื่องเล่า แบบฝึกหัดประจำหนังสือเล่มยักษ์ เกมส์และเพลงต่างๆ
3. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้แก่ หนังสืออ่านระดับยาก แบบฝึกหัดประจำหนังสืออ่าน ประโยคต่างๆ เพลงและเกมต่างๆ
4. การเรียนการสอนนอกห้องเรียนมีการใช้สมุดจดบันทึกของนักเรียนแต่ละคน สำหรับจดบันทึกการเรียนรู้ที่ได้เรียนไป และเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการประกอบกิจกรรมตามหัวข้อกิจกรรมที่วางแผนไว้

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนภาษาของ ครูของ ครูประจำชั้น และทีมวิจัยภาษาของ

สถานที่

สถานที่เรียนภาษาของสอนในโรงเรียนวัดคลองพลู ส่วนสถานที่สอนนอกห้องเรียนใช้สถานที่สอนตามหัวข้อชั่วโมงวัฒนธรรม ได้แก่ หัวข้ออาหารพื้นบ้าน หัวข้อศึกษาภาษาผ่านป้าชุมชน และหัวข้อการละเล่นพื้นบ้าน ซึ่งมีการใช้สถานที่ที่โรงเรียน ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน และป้าชุมชน ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่ทำวิจัย

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถทำให้เยาวชนในระดับชั้นประถมศึกษาได้ใช้ภาษาของควบคู่กับการใช้ภาษาไทยจากการเรียนหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ และทำให้เกิดกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมต่อไปในอนาคต

ผลการดำเนินงาน

1. การเรียนการสอนชั้น ป. 3 รายละเอียดและผลการสอนมีดังนี้

1.1 การอ่านหนังสือประกอบบทเรียน และหนังสือแบบเรียนเบื้องต้น โดยครูของจะเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ให้นักเรียนฟังก่อนและให้นักเรียนจินตนาการเรื่องราวจากการฟัง ผลการสอน นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้คำศัพท์ภาษาของจากการฟัง และทำการซักถามคำศัพท์ภาษาของเมื่อเกิดความไม่เข้าใจ ปัญหาการสอน มีนักเรียนบางคนที่ไม่พื้นฐานทางด้านภาษาของมาก่อนจึงทำให้เกิดความยากต่อการทำความเข้าใจคำศัพท์หรือเดาเรื่องราวที่เป็นภาษาของได้เพราะนักเรียนไม่เคยได้ยินหรือรู้ภาษาของมาก่อน

1.2 การสอนคำศัพท์โดยการแสดงท่าทางคำสั่งง่ายๆ (ทีฟิอาร์คำสั่ง) โดยครูของจะแสดงท่าทางอธิบายคำศัพท์คำสั่งง่ายที่คนของใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาของจากการแสดงท่าทาง และพร้อมกันนั้นนักเรียนยังได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นอีกด้วย ผลการสอน นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาของจากการอธิบายโดยการแสดงท่าทางของครูของและเกิดความสนุกสนาน ส่งผลให้เด็กเรียนรู้ภาษาของได้เร็วขึ้น ปัญหาการสอน เมื่อครูใช้คำสั่งที่เป็นประโยคยาวๆ จะมีนักเรียนบางคนที่ไม่เข้าใจ ดังนั้นครูของจึงต้องเน้นคำศัพท์คำสั่งนั้นอีกหลายครั้ง และนักเรียนบางคนก็ขี้อายไม่กล้าแสดงออกทำให้ครูไม่ทราบว่าเขาเรียนรู้ได้ทันเพื่อหรือไม่

1.3 การอ่านหนังสือเล่มยักษ์ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้พร้อมกับสร้างความเข้าใจเรื่องราวในหนังสือโดยการเดาจากภาพประกอบเนื้อเรื่อง ผลการสอน นักเรียนมีความเพลิดเพลินไปกับความสวยงามของภาพประกอบ และเกิดความสนใจเรื่องราวในหนังสือมากขึ้นทำให้เรียนรู้ภาษาของได้ดี ปัญหาการสอน มีภาพบางภาพที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนและการใช้ภาษาที่ยากต่อทำความเข้าใจทำให้เด็กออกเสียงคำศัพท์นั้นไม่ถูกต้อง ดังนั้นครูของจึงต้องอธิบายจนกว่านักเรียนจะเกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

1.4 การทำแบบฝึกหัดหนังสือเล่มยักษ์ โดยครูจะให้เด็กทำแบบฝึกหัดหลังจากการเรียนรู้หนังสือ เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจจากเรื่องราวที่อ่านมาแล้ว

2. การเรียนการสอนชั้น ป. 4 รายละเอียดและผลการสอนมีดังนี้

2.1 การสอนคำศัพท์ ทำการสอนโดยครูของเขียนคำศัพท์หรือประโยคที่จะสอนลงบนกระดานคำเพื่อเป็นการบอกให้นักเรียนทราบว่าต้องเรียนอะไรบ้าง พร้อมทั้งอธิบายโดยการแสดงท่าทางประกอบให้นักเรียนดูตามเนื้อเรื่องที่จะทำสอนประมาณ 3 ครั้ง จากนั้นจะให้นักเรียนที่กล้าแสดงออกและมีความสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครตามเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องที่ครูสอนให้เพื่อนในชั้นเรียนดู หลังจากนั้นครูจะถามนักเรียนเป็นรายบุคคลและถามรวมทั้งชั้นอีกครั้ง ผลการสอนนักเรียนได้ออกมาแสดงท่าทางประกอบเนื้อเรื่องด้วยความสนุกสนานเพราะเป็นเรื่องราวที่ไม่ยากเกินไป พร้อมกันนั้นก็ได้อ่านรู้คำศัพท์ได้ผลเป็นอย่างดี **ปัญหาการสอน** คือ การสอนให้อ่านหนังสือเรียนภาษาของจะมีคำศัพท์บางคำที่ยากต่อการแสดงท่าทางให้นักเรียนดูทำให้ต้องใช้เวลาในการอธิบายเนื้อหาเป็นเหตุทำให้ใช้เวลาในการสอนอ่านหนังสือไม่เพียงพอ นอกจากนั้นนักเรียนจดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วไม่ค่อยได้ ทำให้ครูต้องช่วยทบทวนคำศัพท์ให้อีกครั้งก่อนทำการสอน ส่วนในช่วงชั่วโมงวัฒนธรรมของไม่ค่อยมีครูรับเชิญมาสอนเท่าไรนัก ดังนั้นเมื่อครูเห็นว่านักเรียนเริ่มไม่ให้ความสนใจในเวลาของการสอนคำศัพท์ครูจะทำการกระตุ้นโดยการนำเกมส์หรือเพลงมาสอดแทรกให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนตลอดเวลาส่งผลให้เด็กไม่มีความรู้สึกเบื่อต่อการเรียนภาษาของ

2.2 การอ่านหนังสือเรียนภาษาของเล่มเล็ก ผลการสอน นักเรียนอ่านภาษาของยังไม่ค่อยดีเท่าที่ควรโดยเฉพาะในเรื่องของการออกเสียงภาษาของบางคำ เนื้อหาของเรื่องที่ยาวเกินไปและตัวหนังสืออ่านยากแต่นักเรียนก็สามารถอ่านได้เกือบทุกคน จะมีก็เพียงส่วนน้อยที่อ่านหนังสือไม่ค่อยเก่งจึงทำให้อ่านภาษาของไม่ค่อยได้ **ปัญหาการสอน** เนื่องจากคำศัพท์ในเนื้อเรื่องที่อ่านเป็นคำศัพท์ที่อ่านออกเสียงค่อนข้างยากและเนื้อเรื่องมีความยาวมากเกินไป ดังนั้นจึงทำให้เวลาที่ใช้ในการสอนอ่านไม่เพียงพอสำหรับครูอธิบายและให้เด็กอ่านหนังสือจึงทำให้เด็กต้องใช้เวลาเป็นเวลานานพอสมควรในการทำทำความเข้าใจในเนื้อหาของหนังสือที่อ่าน การแก้ปัญหา สำหรับคำศัพท์เมื่อมีเวลาไม่เพียงพอสำหรับการอ่านครูจะให้นักเรียนไปอ่านเพิ่มเติมที่บ้าน ส่วนคำศัพท์คำไหนที่อ่านออกเสียงยากครูจะอ่านให้นักเรียนฟังก่อนแล้วจึงให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูเพื่อที่นักเรียนจะได้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

2.3 การทำแบบฝึกหัดหนังสือเล่มเล็ก ครูจะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายชั่วโมงการสอน บางครั้งนักเรียนก็มีปัญหากับการทำแบบฝึกหัดบ้างแต่ก็ยังสามารถทำได้ ถ้าหากมีเวลาไม่เพียงพอในการทำแบบฝึกหัดครูก็ให้นักเรียนนำแบบฝึกหัดกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งทำให้เด็กได้อ่านหนังสือภาษาของทบทวนเพิ่มเติมอีกครั้งด้วย

2.4 การเขียนหัวข้อเปิดกว้าง โดยใช้เวลา 30 นาที ของชั่วโมงการสอนในวันสุดท้ายทุกสัปดาห์ ครูจะให้นักเรียนเขียนภาษาของเกี่ยวกับอะไรก็ได้ตามที่นักเรียนนึกอยากจะเขียนซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้เขียนเรื่องราวตามจินตนาการของเขาเองจากประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านหนังสือและได้ฟังเรื่องราวจากเรื่องย่อต่างๆ นอกจากนั้นยังเป็นการเขียนแบบอื่นๆ ได้อีกด้วย ซึ่งจาก

การสังเกตนักเรียนสามารถเขียนได้ถ้าหากวันนั้นมีเวลาเพียงพอ แต่ในบางครั้งนักเรียนจดจำคำศัพท์ภาษาของไม่ได้ซึ่งเขาได้ลืมไปแล้วหรือไม่แน่ใจว่าเขาจะนำมาใช้เขียนถูกหรือไม่ก็จะถามครูที่สอนก่อน หรือนักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์ไม่ค่อยเก่งก็จะถามเพื่อนที่เรียนเก่ง และสามารถเขียนได้เช่นกันได้เช่นกันแต่เนื้อหาที่ได้ดีไม่เท่าที่ควรนัก นักเรียนบางคนลืมคำศัพท์ภาษาของและมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยผสมบ้างก็มี ส่วนบางคนก็เรียนรู้คำศัพท์เก่งๆ จะเขียนได้อย่างคล่องแคล่วโดยที่เขาไม่ต้องถามครูเลย นอกจากการเขียนภาษาของแล้วนั้นนักเรียนยังมีการวาดภาพประกอบเนื้อเรื่องตามจินตนาการของเขาอีกด้วย และหลังจากนั้นครูจะให้ให้นักเรียนออกไปทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน (เขียนบนกระดานดำ) ร่วมกันโดยแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มๆ เพื่อเด็กได้ช่วยกันระดมความคิดในสิ่งที่เขาอยากเขียนเมื่อเสร็จแล้วครูก็จะให้ในแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาอ่านให้เพื่อนในชั้นเรียนได้ฟัง ซึ่งนักเรียนจะชอบและมีความสุขมาก

สำหรับการจัดการเรียนการสอนในช่วงโมฆวัฒนธรรมของ ในภาคปีการศึกษาที่ 1 / 2546 (ชั้น ป.3 และ ป.4) นั้นครูชาวบ้านรับเชิญได้มาช่วยสอดแทรกความบันเทิงในด้านวัฒนธรรม โดยส่วนมากจะสอนร้องเพลงของ แต่ครูรับเชิญแต่ละคนที่แบ่งเวรกันไว้ก็ไม่สามารถเข้ามาสอนได้ทุกชั่วโมงตามกำหนด เป็นผลทำให้ชั่วโมงวัฒนธรรมที่มีครูชาวบ้านรับเชิญเข้าไปสอนจึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรนัก

ต่อมาในภาคปีการศึกษาที่ 2 / 2546 (ชั้น ป. 3 และ ป.4) ที่ผ่านมาชั่วโมงวัฒนธรรมของได้ทำการจัดการเรียนการสอนนอกห้องเรียน โดยการพานักเรียนภาษาของลงมือปฏิบัติการทำอาหารพื้นบ้านของ ซึ่งอาหารที่ทำ เช่น ชัก คั่ว กะวัญ , นมป๊อก เป็นต้น โดยกระบวนการจัดกิจกรรมคือบอกส่วนประกอบของอาหาร และขั้นตอนวิธีการทำอาหาร ตลอดจนบรรยายถึงประโยชน์ของอาหารและสรรพคุณของส่วนประกอบหลักของอาหารบ้านของ เช่น สมุนไพรต่างๆ หรือ ขนมบางอย่าง เช่น นมป๊อก ที่ใช้เป็นส่วนประกอบของพิธีกรรมเช่นไหว้ศาลเจ้าที่ที่มีการนับถือมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ หลังจากลงมือปฏิบัติการทำอาหารเสร็จแล้วนักเรียนและชาวบ้านก็จะร่วมรับประทานอาหารของฝีมือของตนเองอย่างเอร็ดอร่อย

ผลจากกระบวนการ (กับทิมวิจัย)

1. ทิมวิจัยชาวบ้านได้ฝึกเป็นวิทยากรถ่ายทอดความรู้และภูมิปัญญาให้แก่นักเรียนภาษาของ
2. เด็กลูกหลานของได้เรียนรู้เรื่องราวทางภาษาและวัฒนธรรมของบรรพบุรุษชาวของ ด้วยการเรียนโดยครูของในชั้นเรียน และการเรียนนอกห้องเรียนโดยคนในชุมชน
3. เด็กของในชุมชนเริ่มมีการใช้ภาษาของพูดกันในกลุ่มและพูดกับครูของ
4. เด็กมีความตระหนักในเรื่องภาษาและ วัฒนธรรมตลอดทั้งการรักษาทรัพยากรป่าไม้ที่มีอยู่ในชุมชนสืบต่อไป
5. มีเยาวชนของบางส่วนจากโรงเรียนมัธยมเข้าร่วมเป็นพี่เลี้ยงช่วยทิมวิจัยในการดูแลน้องๆ ที่เป็นนักเรียนของ

ปัญหาและอุปสรรค

การจัดกิจกรรมไม่ตรงเวลาที่กำหนดไว้ และกิจกรรมต้องดำเนินการเมื่อทีมวิจัยและครูของมีความพร้อม

7. กิจกรรมประชาสัมพันธ์และเผยแพร่โครงการ

วัตถุประสงค์

เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการ และกิจกรรมในศูนย์การเรียนรู้ชุมชนซึ่งเป็นการเสริมแรงการเรียนรู้การสอนในโรงเรียน

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. แนวทางการดำเนินกิจกรรม

- จัดทำนิทรรศการเคลื่อนที่/ประชาสัมพันธ์เคลื่อนที่
- บอร์ดทำเนียบคณะกรรมการโครงการ
- ประวัตินามของศูนย์การเรียนรู้
- จัดตกแต่งพื้นที่ภายในศูนย์การเรียนรู้
- ทำป้ายรณรงค์ให้ใช้ภาษาของในชุมชน
- ป้ายแนะนำสถานที่การเรียนการสอนภาษาของ
- จัดทำแผ่นพับประชาสัมพันธ์
- ทำป้ายชื่อจากแผ่นไม้ประชาสัมพันธ์ศูนย์การเรียนรู้
- จัดนิทรรศการให้ข้อมูลเกี่ยวกับของภายในศูนย์การเรียนรู้
- เขียนป้ายผ้าประชาสัมพันธ์
- จัดทำตราสัญลักษณ์ประจำโครงการ
- สร้างหอกระจายข่าว
- จัดทำสื่อประจำทีมวิจัยบิมตราสัญลักษณ์ของโครงการ

2. วิธีการประเมินการประชาสัมพันธ์

- สัมภาษณ์ความคิดเห็นของคนในชุมชน
- สังเกตการณ์สนทนากันของคนในชุมชนเกี่ยวกับโครงการ
- ทำแบบสอบถามในชุมชน เพื่อการตอบรับ และดูว่าการประชาสัมพันธ์ได้ผลมากน้อยแค่ไหน

เครื่องมือ

1. ป้ายประชาสัมพันธ์
2. สื่อนิทรรศการเคลื่อนที่
3. กล้องถ่ายรูป
4. สีทาบ้าน (สำหรับทาศูนย์ฯ และเขียนป้าย) พร้อมแปรงทาสี

5. ผ้าเขียนป้าย
6. ภาพถ่ายกิจกรรมของโครงการ (ภาษา วิถีชีวิต ประเพณีและวัฒนธรรม)
7. ฟิวเจอร์บอร์ด
8. สติกเกอร์
9. วัสดุเครื่องเขียน

กลุ่มเป้าหมาย

บุคคลภายในชุมชน (เป็นหลัก) และบุคคลภายนอกชุมชนที่สนใจ

สถานที่ทำกิจกรรม

1. เทศกาลวันสงกรานต์
2. วัดคลองพลู วัดตะเคียนทอง และวัดน้ำขุ่น
3. ศูนย์การเรียนรู้
4. (ป้าย) บนถนนสาย กระทิง – ศูนย์การเรียนรู้ (สามแยกอนามัยคลองพลู)
5. โรงเรียนวัดคลองพลู
6. ชุมชนตำบลคลองพลู และตำบลตะเคียนทอง

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เผยแพร่โครงการและกิจกรรมศูนย์การเรียนรู้ ให้คนทั้งภายในชุมชนและภายนอกชุมชนได้รับทราบ

กระบวนการและผลการดำเนินงานกิจกรรม

ทีมวิจัยโดยมีหัวหน้าดำเนินกิจกรรมมีการประชุมวางแผนการทำงานกันอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ ในขั้นแรกมีการประชุมวางแผนกลุ่มเป้าหมาย

- บุคคลภายนอก ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 คือ กลุ่มบุคคลที่มีความสนใจอยู่แล้ว และกลุ่มบุคคลที่ไม่เคยรู้เกี่ยวกับของมาก่อน
- บุคคลภายในชุมชน (ต.ตะเคียนทอง และต.คลองพลู) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บุคคลที่สนใจ และบุคคลที่มีความรู้สึกเฉยๆ
- องค์กรต่างๆ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ องค์กรที่เข้ามาดูงาน (เชิงรับ) และ องค์กรที่ต้องเข้าไปหาเขา (เชิงรุก)

แต่ก็ไม่สามารถช่วยให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามเป้าหมายที่วางเอาไว้ได้ เนื่องจากผู้นำกิจกรรมไม่มีความชัดเจนในการทำงานและไม่มีความตั้งใจจริงในการทำงาน

อย่างไรก็ตามที่ผ่านมา ชุมชนของ ได้มีการดำเนินกิจกรรม อนุรักษ์และฟื้นฟูภาษา-วัฒนธรรม โดยสร้างหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของเข้าไปสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 และ การดำเนินงานการเรียนการสอนภาษาของในระยะแรก (เมษายน-กันยายน 2546) ประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง อีกทั้งยังมีการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษา -วัฒนธรรม ในด้านอื่นๆ ด้วยจึงทำให้มีผู้สนใจจากหน่วยงานและสถานศึกษาต่างๆ เดินทางมาเยี่ยมชมดูงานกันมาก นอกจากนั้นทาง

โครงการเองออกไปทำการประชาสัมพันธ์เผยแพร่งานต่างๆของโครงการกับหน่วยงานและสถาบันการศึกษาทั้งในพื้นที่และนอกพื้นที่อีกด้วย ยกตัวอย่างการทำการประชาสัมพันธ์เผยแพร่โครงการดังต่อไปนี้ คือ

- เดือนมกราคม 2546 สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี นำโดยอาจารย์และนักศึกษาโปรแกรมวิชานิติศาสตร์ มาศึกษาวัฒนธรรม ภาษา ประเพณี วิถีชีวิตของชุมชนชาวชอง
- เดือนเมษายน 2546 ครั้งที่ 1 คณะครูและนักเรียนโรงเรียนท่าใหม่พุลสวัสดิ์ราชานุกุลมาศึกษาความรู้เกี่ยวกับภาษาและวิถีชีวิตของชาวชอง ครั้งที่ 2 กลุ่มนักศึกษาจากสถาบันราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี มาศึกษาประเพณี วัฒนธรรมของชุมชนชาวชอง
- เดือนพฤษภาคม 2546 ครั้งที่ 1 มีคณะครูจากศูนย์ประสานงานเครือข่าย สกว. ภาค เข้ามาดูงานของโครงการ จึงมีการจัดเตรียมสถานที่ ทำบอร์ดย่อและภาพกิจกรรมเกี่ยวกับโครงการขึ้นภายในศูนย์การเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีการทำแผนพับเกี่ยวกับโครงการ สำหรับเผยแพร่ให้แก่คณะครูงาน
- เดือนมิถุนายน 2546 ครั้งที่ 1 มีการดูงานการเรียนการสอนภาษาของของคณะอาจารย์ และนักศึกษาจากสถาบันวิจัยภาษา ม.มหิดล ซึ่งได้มีการพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ภาษาของของชุมชนชองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่ได้มีการเกิดโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของและได้ทำหลักสูตรภาษาของเข้าไปสอนในโรงเรียนด้วย หลังจากที่มีการพูดคุยเสร็จแล้วก็เดินทางไปชมการเรียนการสอนจริงในชั้นเรียนที่โรงเรียนวัดคลองพุล ทำให้คณะครูได้รับความรู้และความสนุกสนานในการดูงานในครั้งนี้ด้วย และ ครั้งที่ 2 มีแรลลี่วัฒนธรรม 4 ทิศ (กรมศาสนากระทรวงวัฒนธรรม) ทางทิศตะวันออกใช้เส้นทางกรุงเทพฯ-ชลบุรี-ระยอง-จันทบุรี นำโดยท่านอธิบดีกรมศาสนา และได้มีการแวะเยี่ยมชมศูนย์การเรียนรู้ ซึ่งภายในศูนย์ฯ มีการจัดข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับภาษา – วัฒนธรรม และด้านนอกศูนย์ฯ มีการจัดกิจกรรมจำลองให้ได้ชม ได้แก่ ภาษาของ การเล่นผีหึ่งของ การบูรณ ประเพณีแต่งงานกาตัก การแต่งกายของคนชอง
- เดือนกรกฎาคม 2546 ครั้งที่ 1 ผู้ทำข่าวหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ(จุดประกาย) เดินทางมาเยี่ยมชุมชนชองและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนไปลงหนังสือพิมพ์ และครั้งที่ 2 บีบีซีภาคภาษาไทยเข้ามาเยี่ยมชมและบันทึกเทปเกี่ยวกับภาษาของ
- เดือนกันยายน 2546 ครูโรงเรียนอานวยวิทย จันทบุรี ได้เข้ามาศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาของ
- เดือนพฤศจิกายน 2546 นักศึกษาปริญญาโท สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรีเข้ามาศึกษาดูงานเกี่ยวกับการทำโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ

นอกจากนั้น ยังมีอีกหลายครั้งที่ทางโครงการให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวโครงการแก่โครงการอื่นๆ โดยการผ่านศูนย์ประสานงานเครือข่ายการวิจัยท้องถิ่นภาคตะวันออก รวมทั้งการให้ข้อมูลแก่ สกว. ภาค ในการจัดทำหนังสือประสบการณ์วิจัยจากพื้นที่ตำบลตะเคียนทองและตำบลคลองพลูซึ่งหนังสือที่ได้ก็ได้นำไปทำการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ทั่วไปอีกด้วย และทางโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ ได้ร่วมมือกับทางสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล จัดทำวิดีโอ สารคดีเกี่ยวกับโครงการของ ซึ่งได้ดำเนินการแล้วเสร็จใช้ประชาสัมพันธ์ไปบ้างแล้ว ซึ่งทำให้สะดวก ต่อการใช้งานประชาสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี

- เดือน พฤษภาคม มีการจัดทำแผ่นพับประชาสัมพันธ์โครงการจำนวนหนึ่ง เพื่อเผยแพร่ให้แก่คณะครูงาน และได้มีการวางแผนที่จะทำป้ายประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาของในเขตโรงเรียนวัดคลองพลู ซึ่งเป็นโรงเรียนนำร่องในการทำ การเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ โดยจะติดบริเวณโรงเรียนเป็นหลัก
- การออกเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมเป็นการประชาสัมพันธ์กิจกรรมอนุรักษ์และฟื้นฟู ภาษาของไปด้วย เนื่องจากต้องบอกที่มาและที่ไปในการขอข้อมูลด้วย เป็นการขยาย วงแวงร่วมออกไปให้กว้างขึ้น
- การเรียนการสอนเป็นการประชาสัมพันธ์อย่างหนึ่งของกิจกรรม อนุรักษ์ฯ เนื่องจาก ส่วนหนึ่งที่ให้ความสนใจด้านการเรียนการสอนภาษาท้องถิ่นในโรงเรียนด้วย
- คนในชุมชนเรียนรู้ได้ว่าบริเวณศูนย์การเรียนรู้ มีพื้นที่ส่วนหนึ่งสำหรับทำกิจกรรม เช่น เล่นส่บ้า เล่นเปตอง เป็นสถานที่จัดประชุม เรื่องต่างๆ ในชุมชน จัดกิจกรรม เทศกาล เช่น ลอยกระทง เป็นสถานที่ทำกิจกรรมของโครงการของ เป็นสถานที่ดู งานเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของของหน่วยงาน สถาบัน และโรงเรียนต่างๆ ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป ซึ่งมักจะแวะเวียนเข้ามาที่ศูนย์การเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง
- จัดศูนย์การเรียนรู้ ให้เป็นรูปธรรม เพื่อให้เกิดประโยชน์ในวงกว้าง โดยการนำ ข้อมูลทางด้านภาษาและวัฒนธรรมที่มีอยู่มาใช้ในการจัดศูนย์ฯ และมีวัสดุทาง วัฒนธรรมที่ชาวของได้ร่วมใจกันบริจาคมาจัดแสดงไว้ในศูนย์การเรียนรู้แห่งนี้ด้วย
- จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์บอกทางมายังศูนย์การเรียนรู้ ณ จุดต่างๆ บนเส้นทางกิ่ง อำเภอบางขัน - ถนนบ่อวิน - ตำบลตะเคียนทอง - คลองพลู - ศูนย์การ เรียนรู้ฯ
- ร่วมกับสถานีอนามัยโดยการบอกคำศัพท์ภาษาของที่เกี่ยวข้องทางด้านสาธารณสุข ชุมชน ที่ศูนย์ฯ และ ที่สถานีอนามัย
- จัดทำป้ายชื่อศูนย์การเรียนรู้ ติดตั้งบริเวณด้านหน้าอาคารศูนย์การเรียนรู้
- ให้ทางโรงเรียนยืมสื่อและผลิตภัณฑ์ การอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษา-วัฒนธรรมของไปจัด แสดงเพื่อเผยแพร่ยังที่ต่างๆ ที่โรงเรียนวัดคลองพลูเข้าร่วมงาน
- นำนิทรรศการเคลื่อนที่ไปประชาสัมพันธ์ยังพื้นที่ต่างๆ ในชุมชนช่วงวันเทศกาล

สงกรานต์ เช่น วัดคลองพลู วัดตะเคียนทอง และวัดน้ำขุ่น ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ในพื้นที่ทำโครงการ และพื้นที่ที่ทำการอนุรักษ์ภาษาของโดยแกนนำขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองพลู (อบต.)

ผลจากกระบวนการ (กับทีมวิจัย)

1. มีความคิด การวางแผนการทำงานได้ดี
2. มีความมั่นใจมากขึ้นในการประกอบกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน

ปัญหาและอุปสรรค

1. กระแสของชุมชนอ่อน
2. ชุมชนไม่เข้าใจเป้าหมายของโครงการ
3. ขาดแนวร่วมจากคนรุ่นใหม่และคนในชุมชน
4. ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง
5. ขาดความร่วมมือจากผู้นำในชุมชน
6. มีความไม่กลมเกลียวกันระหว่างผู้นำและชาวบ้าน
7. ผู้นำชุมชนขาดการเข้าร่วมปรึกษาหารือถึงปัญหาต่างๆ ในชุมชน
8. ขาดความชัดเจนในการวางแผนการทำงาน ทำให้ชาวบ้านไม่รู้ว่า ทำแล้วจะได้ผลอะไร

กลับมา

9. ขาดความตั้งใจในการทำงานตามแผนที่วางไว้อย่างจริงจัง
10. ขาดการติดตามการทำงาน

8. กิจกรรมประชุมประจำเดือน จัดที่ศูนย์การเรียนรู้ และบ้านของสมาชิกทีมวิจัย

ผลการดำเนินกิจกรรม

1. ในระยะแรกมีการประชุมประจำเดือนเพื่อติดตามผลการทำงานและวางแผนการทำงานขั้นต่อไป แต่พอมาช่วงระยะถัดมาการประชุมนั้นหายไป และหลังจากนั้นก็มีการกลับมาดำเนินการประชุมกันอีกครั้ง
2. สถานที่ประชุม คือ ที่ศูนย์การเรียนรู้ และที่บ้านของสมาชิกทีมวิจัยคนใดคนหนึ่ง
3. เวลาในการประชุม คือ ช่วงเวลาตอนค่ำ หลังจากทีมวิจัยเสร็จภารกิจจากการประกอบอาชีพแล้ว

ปัญหา/อุปสรรคในการประชุม คือ

สมาชิกทีมวิจัยมาไม่ตรงเวลานัด ซึ่งส่วนมากจะมาเข้าที่ประชุมช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้มาก บางคนที่มาเร็วก็ต้องรอจนเบื่อหน่าย และเมื่อเริ่มการประชุมพูดคุยแต่ละประเด็นก็มักใช้เวลาใน

การคุยมากเกินไป เนื่องจากสรุปประเด็นไม่บ้าง และ นอกเรื่องบ้าง ดังนั้นจึงทำให้ผู้เข้าประชุมมี
อาการเหนื่อยล้าและง่วงนอน การประชุมลักษณะนี้จึงเป็นลักษณะไม่ดี

บทที่ 4 สรุปผลการดำเนินงาน

ผลจากการดำเนินงานวิจัยในภาพรวม

จากการดำเนินงานที่ผ่านมา ทางโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของได้ดำเนินกิจกรรม ทั้ง 6 กลุ่มกิจกรรมดังนี้ คือ

กิจกรรมประเมินหลักสูตรท้องถิ่นชั้น ป.3 ที่ผ่านมาผลการประเมินปรากฏว่าทางฝ่ายชุมชนและทางโรงเรียนประถมในพื้นที่มีความต้องการที่จะให้ดำเนินการเรียนการสอนต่อเนื่องในระดับชั้น ป.4 ต่อไปโดยเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาของในการสนทนามากขึ้น

ดังนั้นจึงได้ทำการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น ป.3 และพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นชั้น ป.4 โดยการนำเนื้อหาทางวัฒนธรรมของซึ่งได้จากการเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมแล้วนำข้อมูลที่ได้เหล่านั้นมาจัดทำสื่อการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 หลังจากที่ได้หลักสูตรท้องถิ่นที่มีการปรับปรุงและพัฒนาแล้วก็นำไปสอนในโรงเรียนวัดคลองพลู ตำบลคลองพลู กิ่งอำเภอบาชีชมัญญ จังหวัดจันทบุรี โดยมีครูที่สอนเป็นคนของทำการชั้นเรียนละหนึ่งคน ซึ่งเป็นการสอนหลักสูตรท้องถิ่นโดยใช้เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของ ส่งผลทำให้นักเรียนซึ่งเป็นเยาวชนของได้เรียนรู้วัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสนทนาภาษาของถึงแม้ว่าจะยังไม่สามารถใช้สนทนาในชีวิตประจำวันก็ตาม

และในช่วงเดือน มิถุนายน ถึง กันยายน เป็นฤดูกาลการเก็บเกี่ยวผลผลิตผลไม้ของชาวสวน โครงการได้มีการชะลอการดำเนินกิจกรรมออกไป เนื่องจากสมาชิกของโครงการติดภารกิจเกี่ยวกับการประกอบอาชีพซึ่งเป็นฤดูเก็บเกี่ยวผลไม้ของชาวสวนพอดี และในเดือนมิถุนายนได้มีการเตรียมก่อสร้างห้องสุขาเพื่อรับการดูงานของคณะแรลล์วัฒนธรรม 4 ทิศ (กรมศาสนากระทรวงวัฒนธรรม) จึงเป็นเหตุทำให้กิจกรรมของโครงการต้องทำการชะลอการทำงานออกไปเพื่อไม่ให้สมาชิกโครงการกังวลกับการทำงานทั้ง 2 ด้านในเวลาพร้อมๆ กัน ยังคงมีเพียงกิจกรรมการเรียนการสอนเท่านั้นที่ยังคงดำเนินงานต่อไป

ในส่วนของกิจกรรมที่ได้ดำเนินการแต่ก็ยังคงเกิดความล่าช้าได้แก่กิจกรรมการเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมมีการเก็บข้อมูลได้ต่ำกว่าเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้อย่างมาก มีสาเหตุมาจากผู้ทำงานเห็นภาระกิจการประกอบอาชีพเป็นสิ่งสำคัญกว่าจึงมีเวลาออกไปทำการเก็บข้อมูลน้อยกว่าที่ตั้งเป้าเอาไว้ ประกอบกับสมาชิกที่วิจัยเองยังไม่มี ความชำนาญในการเก็บข้อมูล ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากสำหรับทีมวิจัยที่จะดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางแผนไว้ และกิจกรรมการประชาสัมพันธ์ซึ่งที่ผ่านมาการตั้งรับผู้เข้ามาดูงานเป็นส่วนมากเพราะยังไม่สามารถกำหนดรูปแบบที่ชัดเจนที่จะทำการประชาสัมพันธ์อย่างจริงจัง

จากการทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กิจกรรมของโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของมีชื่อเสียงเป็นที่สนใจสำหรับบุคคลและหน่วยงานภายนอกทั่วไป และจากการแนะนำโครงการผ่านทางผู้สนับสนุนด้านเงินทุนและผู้สนับสนุนทางด้านวิชาการทำให้มีผู้ให้ความสนใจเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้มีบุคคลจากภายนอกชุมชนมาดูงานของโครงการอย่างมากมาย

ซึ่งทางโครงการก็ได้พยายามทำการจัดเตรียมความพร้อมรับการดูงานด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะทำการกันด้วยความไม่ชำนาญก็ตาม เช่น การเตรียมข้อมูลในการอธิบายซึ่งทางคณะกรรมการเองก็ยังไม่มีความชำนาญในการนำเสนอข้อมูลมากนัก ดังนั้นทางสถาบันวิจัยภาษาฯ มหาวิทยาลัยมหิดลจึงได้จัดให้ทางสมาชิกของโครงการได้ฝึกเกี่ยวกับการนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบ ซึ่งกิจกรรมนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นการเตรียมความพร้อมด้านการนำเสนอข้อมูลของสมาชิกที่มีวิจัยโครงการ เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านการนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบแก่ผู้ที่สนใจศึกษา เรียนรู้ หรือค้นคว้าข้อมูลทางด้านภาษาและวัฒนธรรมของ และทางโครงการจะมีการปรับปรุงศูนย์การเรียนรู้ ให้มีความสมบูรณ์แบบมากขึ้นในระยะเวลาต่อไป ซึ่งถือว่าเป็นผลพลอยได้จากการทำโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของชาวบ้าน

เดือน มกราคม 2548 ได้มีการจัดนิทรรศการในศูนย์การเรียนรู้ และมีการเตรียมงานตกแต่งสถานที่รวมทั้งตัวศูนย์ฯ จากโรงเรียน อบต. ชาวบ้าน อนามัย สำหรับการจัดกิจกรรมเปิดศูนย์การเรียนรู้ แบบเป็นทางการ เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการโดยมีศูนย์ฯ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อเป็นที่ใช้สอยประโยชน์ เช่น การจัดกิจกรรมพื้นบ้าน เป็นสถานที่ศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางภาษาและวัฒนธรรมของ และเป็นสถานที่โดยมี สมาชิกทั้งเก่าและใหม่ โรงเรียนในชุมชน คนในชุมชน ผู้นำ อบต. สถานีอนามัย มหาวิทยาลัยสถาบันราชภัฏรำไพพรรณี จันทบุรี มหาวิทยาลัยมหิดล ผอ. สกว.และทีมงานสกว. จากส่วนกลาง ตลอดจนสื่อสารมวลชนได้เข้าร่วมกิจกรรมเปิดกันมากมาย

ผลกระทบจากการดำเนินงานวิจัย

1. ทีมวิจัยโรงเรียนวัดคลองพลู

- โรงเรียนมีการทำกิจกรรมร่วมกับชุมชนมากขึ้น
- การเรียนการสอนภาษาของมีผลสัมฤทธิ์ไปถึงวิชาอื่นๆ ที่นักเรียนเรียนด้วย
- โรงเรียนมีหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของสอนประจำในชั้นเรียนสามารถเป็นต้นแบบให้กับโรงเรียนอื่นๆ ที่มีความสนใจเหมือนกับโรงเรียนวัดคลองพลู
- โรงเรียนมีความต้องการที่จะศึกษาหาสาเหตุว่าทำไมการเรียนวิชาภาษาของจึงมีผลสัมฤทธิ์ไปถึงวิชาอื่นๆ ด้วย

2. ทีมวิจัยในชุมชน

- ทีมวิจัยได้ทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียนมากยิ่งขึ้น
- ทีมวิจัยกับนักเรียนซึ่งเป็นลูกหลานของได้สานความสัมพันธ์ต่อกันด้วยการใช้หลักสูตรท้องถิ่นภาษาของเป็นสื่อ
- ลูกหลานของทั้งรุ่นเยาวชน รุ่นผู้ใหญ่ รุ่นอาวุโส ได้เข้ามาทำกิจกรรมถ่ายทอดและสืบทอดภาษาและวัฒนธรรมของด้วยกันอย่างมีความสุข
- ทีมวิจัยมีการคิดที่จะทำงานด้านอื่นๆ โดยมีฐานความคิดจากการทำงานวิจัยเดิม

3. ชาวบ้าน/ภาพรวมของชาวบ้าน

- ชาวบ้านมีความภาคภูมิใจกับงานอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของที่ประสบความสำเร็จ แต่ชาวบ้านบางคนไม่มีเวลาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมด้วย
- ชาวบ้านได้ใช้สถานที่ที่ทางทีมวิจัยโครงการทำกิจกรรมมอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ เป็นสถานที่ทำกิจกรรมต่างๆ ของชุมชน
- ชาวบ้านส่วนใหญ่สนับสนุนงานโครงการ จึงให้ลูกหลานเข้ามาร่วมทำกิจกรรมกับผู้ใหญ่ที่ทำงานอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ

ผลจากการดำเนินกิจกรรม

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

ข้อที่ 1 เพื่อรวบรวมและบันทึกเนื้อหาทางวัฒนธรรมของที่จะนำมาเป็นหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยใช้ระบบเขียนภาษาของและสื่ออื่น

ได้มีการเก็บรวบรวมเนื้อหาทางวัฒนธรรมมาบันทึกไว้เป็นหลักฐานทั้งที่เป็นภาษาของและเป็นภาษาไทย และมีการนำเนื้อหาบางส่วนไปสอดแทรกในหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ และหลักสูตรที่ได้ก็นำมาถ่ายทอดให้นักเรียนซึ่งเป็นเยาวชนของได้เรียนรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ในปีการศึกษา 2546 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนในพื้นที่และชุมชนของ

การเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นนั้นมีทีมวิจัยของเป็นผู้ดำเนินการหลักและมีโรงเรียนวัดคลองพลูอำนวยความสะดวกในด้านสถานที่ดำเนินการเรียนการสอน ตลอดจนมีการร่วมเสนอความคิดเห็นในการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นในบางส่วนด้วย

ข้อที่ 3 เพื่อให้มีการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของโดยใช้แนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นร่วมกับโรงเรียนในชุมชน

จากการที่ได้มีการดำเนินกิจกรรมอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของเกิดขึ้นในชุมชน ทำให้คนในชุมชนทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ได้มีความกระตือรือร้นในการร่วมอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของกันมากขึ้น ตลอดจนหน่วยงานราชการในพื้นที่ต่างก็เริ่มให้ความสนใจและสนับสนุนงานอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของในรูปแบบต่างๆ

ข้อที่ 4 เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการ และกิจกรรมศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ซึ่งเป็นการเสริมแรงการเรียนการสอนในโรงเรียน

มีการจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์โครงการในรูปแบบต่างๆ เช่น การจัดนิทรรศการเคลื่อนที่ การประชาสัมพันธ์นอกชุมชนที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นยังมีหน่วยงานต่างๆ ได้ให้ความสนใจและช่วยประชาสัมพันธ์ให้คนทั่วไปรู้จักโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของมากยิ่งขึ้น ทำให้มีคนที่รู้ว่าโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของในเรื่องการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของมากขึ้นด้วย

2. ผลที่ได้รับ

- สามารถเพิ่มการใช้ภาษาของควบคู่กับการพูดภาษาไทย ซึ่งนอกเหนือจากผู้อาวุโส ในชุมชนของแล้ว ทั้งเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ก็เริ่มมีการใช้เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ และ คาดว่าในอนาคตจะมีการพูดภาษาของกันเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ
- เพื่อให้เกิดกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่องไปในอนาคต ซึ่งหลังจากที่โครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของสิ้นสุดลงแต่มีสมาชิกที่มัวจัย บางส่วนที่ยังคงคิดที่จะดำเนินการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไปอีก เช่น การพัฒนาแหล่ง การเรียนรู้ในชุมชน การจัดการศูนย์การเรียนรู้ชุมชน และทางโรงเรียนก็มีความคิดว่าจะศึกษาหาสาเหตุของการเรียนภาษาของว่าทำไมถึงมีผลไปถึงการเรียนวิชาอื่นๆ ของนักเรียนภาษาของด้วย
- สามารถบันทึกเนื้อหาวัฒนธรรมของ เพื่อที่จะนำมาทำหลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 3-4 โดยใช้ระบบการเขียนของ
- มีการเก็บรวบรวมข้อมูลเนื้อหาทางวัฒนธรรม โดยการบันทึกไว้ในรูปแบบต่างๆ เช่น เทปบันทึกเสียง สมุดบันทึก ภาพถ่ายประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆ ตลอดจน กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนของ ส่วนหนึ่งนำไปใช้ในหลักสูตรท้องถิ่นภาษา ของเพื่อถ่ายทอดให้เด็กนักเรียนซึ่งเป็นลูกหลานของได้เรียนรู้กันในชั้นเรียน และ นักเรียนชั้นอื่นๆ ตลอดจนบุคคลอื่นๆ ที่สนใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของด้วย
- มีหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนท้องถิ่นด้านภาษาและวัฒนธรรมของสำหรับ ประถมศึกษาปีที่ 3-ประถมศึกษาปีที่ 4
- หลังจากที่ได้จัดทำหลักสูตรท้องถิ่นแล้วก็ได้้นำหลักสูตรในโรงเรียนในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ซึ่งเนื้อหาในหลักสูตรนั้นเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและ วัฒนธรรมของเป็นหลัก โดยมีครูผู้สอนเป็นลูกหลานคนของรุ่นผู้ใหญ่เป็นผู้สอน ตามหลักการสอนของหลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ

บทที่ 5 อภิปรายและข้อเสนอแนะ

- 1.วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ และเชื่อมโยงไปสู่วัตถุประสงค์ของโครงการ
- 2.ปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน
- 3.สิ่งที่ชาวบ้านและทีมวิจัยได้เรียนรู้จากกระบวนการวิจัย หรือความเปลี่ยนแปลงของชุมชนจากการดำเนินงานวิจัย
- 4.ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะ

บทเรียนที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมที่ผ่านมา

1 วิเคราะห์ผลจากการดำเนินกิจกรรม

1.1 วัตถุประสงค์ของโครงการ

ข้อที่ 1 เพื่อรวบรวมและบันทึกเนื้อหาทางวัฒนธรรมของที่จะนำมาเป็นหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยใช้ระบบเขียนภาษาของและสื่ออื่น

ข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนในพื้นที่และชุมชนของ

ข้อที่ 3 เพื่อให้มีการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของโดยใช้แนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นร่วมกับโรงเรียนในชุมชน

ข้อที่ 4 เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการ และกิจกรรมศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ซึ่งเป็นการเสริมแรงการเรียนรู้การสอนในโรงเรียน

1.2 ผลที่ได้รับ

- สามารถเพิ่มการใช้ภาษาของควบคู่กับการพูดภาษาไทย
- เพื่อให้เกิดกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่องไปในอนาคต
- สามารถบันทึกเนื้อหาวัฒนธรรมของ เพื่อที่จะนำมาทำหลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 3 -4 โดยใช้ระบบการเขียนของ
- มีหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนท้องถิ่นด้านภาษาและวัฒนธรรมของสำหรับประถมศึกษาปีที่ 3-4

2. ปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน

2.1 จุดแข็งของโครงการ

- สมาชิกทีมวิจัยมีความมุ่งมั่น อดทน และชัดเจนในทิศทางการทำงาน
- ทีมวิจัยมีประสบการณ์การทำงานมาแล้วในระยะที่ 1 ที่ผ่านมา ทำให้ค่อนข้างมีความเข้าใจวิธีการทำงานวิจัยภาษาของ
- โครงการวิจัยมีโรงเรียนประถมในพื้นที่ที่คอยอำนวยความสะดวกและสนับสนุน

ทางด้านกิจกรรมปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร และกิจกรรมการเรียนการสอน ของ
โครงการ

- ทีมวิจัยโครงการได้รับการสนับสนุนทางด้านวิชาการจากผู้ที่มีประสบการณ์
โดยตรง

และได้รับการเสริมสร้างและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นๆ เป็นระยะๆ

2.2 อุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการทำโครงการ

- ผู้นำและองค์กรที่สำคัญในพื้นที่ไม่เห็นความสำคัญในงานอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษา
ท้องถิ่น ทำให้การขับเคลื่อนงานในพื้นที่วิจัยเป็นไปค่อนข้างช้า
- โอกาสหรือความเป็นไปได้ในอนาคต

3. องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัย

- 3.1 ด้านภาษา
- 3.2 ด้านความสัมพันธ์
- 3.3 ผลกระทบต่อคนในชุมชน
- 3.4 การสร้างความตระหนักให้คนในชุมชนเห็นค่าและเห็นความสำคัญของภาษา
- 3.5 แนวทางในการอนุรักษ์ฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมอย่างมีส่วนร่วม

4. ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะ

จากการสัมภาษณ์วันที่ 5-6 ก.พ. 48

.ดาเนิน- ยายจิ้น ผันผาย

1.เกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้

- พอได้เปิดศูนย์ฯ แล้ว มีความรู้สึกดีใจที่ได้เปิด ผู้ที่เข้าร่วมพร้อมใจกันทั้ง
สมาชิกทีมวิจัยและชาวบ้านทั้ง 2 ตำบล (เอ้! กลุ่มผู้นำไม่เห็นพูดถึงเลย)
- ทางด้านเวทีการแสดงนั้นเมื่อจัดแล้วได้ใช้ประโยชน์ในการแสดงน้อยมาก
- สาเหตุมาจากว่าผู้นำทีมมีงานต่างๆ มากมายแต่เก็บไว้ทำแต่เพียงผู้เดียว
ถึงแม้ว่าจะแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบงานแต่ละฝ่ายแล้วก็ตาม พอถึงเวลา
ดำเนินงานจริงๆ กลับไม่ไว้วางใจให้ผู้อื่นทำ ทุกสิ่งทุกอย่างจะทำเพียงผู้เดียว

2.ความต้องการเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้

- อยากให้ทำการเปิดศูนย์ฯ ให้มีการเรียนการสอนภาษาของของชาวบ้าน
สัปดาห์ละ 1 วัน
- เปิดเป็นห้องสมุดของสำหรับศึกษาค้นคว้าทางด้านภาษาและวัฒนธรรมของ
(น้องแอน)
- เปิดศูนย์ฯ ให้เป็นห้องเรียนด้านภาษาและวัฒนธรรมของของชุมชน
(ผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาสอน)

- อยากให้มีเด็กมาเข้าค่ายวัฒนธรรมของ และจัดกิจกรรม เช่น การละเล่นของ
ของในสมัยก่อน

3.เกี่ยวกับงานวิจัย

3.1 ได้ประโยชน์อะไรจากงานวิจัยบ้าง

- มีแนวร่วมจากชาวบ้าน
- มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัย
- ได้ศูนย์การเรียนรู้

3.2 ในขณะที่ทำงานวิจัยมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับตนเองบ้าง

- ถึงแม้ว่าจะทำงานด้วยความไม่มั่นใจ แต่ก็มุ่งมั่นที่จะทำงานวิจัย
จนกระทั่งประสบความสำเร็จ

3.3 งานวิจัยมีกิจกรรมไหนที่คิดว่ายากที่สุด

- งานเปิดศูนย์ฯ เพราะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนจึงรู้สึกว่าเป็น
เรื่องยาก
- งานทำหลักสูตรท้องถิ่น เพราะเป็นงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือ
จากเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างมาก ในขณะที่ทำคิดว่าจะทำไม่สำเร็จ
เพราะนอกจากเพื่อนร่วมงานที่มีแต่ชาวบ้านแล้ว ยังเป็นงานที่ต้อง
พึ่งพาแนวทางจากนักวิชาการด้วย (ประสบความสำเร็จเพราะผู้ทำ
มีใจมุ่งมั่นอยากจะทำและอยากจะมีหลักสูตรเกิดขึ้นมา)
- งานเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมก็ยากอีกเหมือนกัน เพราะผู้ให้ข้อมูล
กับผู้ถามข้อมูลมีความเข้าใจไม่ค่อยตรงกัน เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมี
ข้อจำกัดเรื่องการถ่ายทอดข้อมูลแก่ผู้อื่น ดังนั้นผู้ถามข้อมูลต้อง
อดทนและคอยตะล่อมถามจึงจะได้ข้อมูลมา (ยายจิ้น)
- อุปสรรค เวลาออกไปเก็บข้อมูลต้องอาศัยผู้ที่ถามเป็นและต้องมีคน
ที่เขียนหนังสือเป็นไปด้วยกัน จะได้ช่วยกันเก็บข้อมูล

4.ข้อบกพร่องในการทำงานวิจัย

4.1 ข้อบกพร่องของตัวเอง

- เมื่อมุ่งมั่นที่จะทำงานวิจัยแล้ว เป็นเหตุให้ต้องสละงานส่วนตัวทาง
บ้าน ทำให้ไม่สามารถทำงานของตัวเองได้เต็มที่ เนื่องจากงานด้าน
ภาษาก็ต้องทำและต้องทำให้สำเร็จ เพราะได้ทำในสิ่งที่มีความ
ภาคภูมิใจจึงต้องทำให้สำเร็จ

4.2 ข้อบกพร่องของทีมวิจัย

- บางครั้งที่สมาชิกทีมวิจัยมาทำงานพร้อมหน้ากัน แต่บางครั้งก็ไม่
สามารถมาพร้อมหน้ากันได้ เนื่องจากติดภารกิจงานบ้านเนื่องจาก

เป็นผู้นำหลักของครอบครัว โดยเฉพาะงานสวนผลไม้ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีใครที่ทอดทิ้งงานไปเลย ยังคงมีการผลัดเปลี่ยนกันมาตลอดจนกระทั่งงานสำเร็จ

5. สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองมีอะไรบ้าง

- สิ่งที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้าน คือ มีคนติดตามค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับคนของมากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียน นักศึกษาจากที่ต่างๆ (บางคน/บางกลุ่ม ก็ให้ผู้ปกครองเป็นผู้ปกครองหรือเพื่อนนำมาศึกษาที่ศูนย์ฯ)
- ตัวเองมีความคิดมากขึ้น มีความภาคภูมิใจที่ทำงานจนประสบความสำเร็จ มีความรู้สึกที่ตัวเองมีความสามารถและมีความมุ่งมั่นในการทำงานวิจัยมางานที่ทำขึ้นมาเป็นผลงานให้ลูกหลานรุ่นหลังได้รับรู้และต้องดูแลต่อไป เนื่องจากทุกวันนี้ตัวเองก็หลงๆ ลืมๆ จากที่เขียนหนังสือภาษาของได้ ก็เริ่มเขียนไม่ได้ เพราะจำระบบเขียนไม่ค่อยได้แล้ว คงต้องให้ลูกหลานช่วยเขียนแทน

6. สิ่งที่ยอยากเห็นหรืออยากให้เกิดขึ้นกับหมู่บ้าน

ฟื้นฟูการเล่น เช่น การร้องเพลงกระบอก, เพลงงานโกนจุก, เพลงงาน

แต่งงาน เป็นต้น

7. สิ่งที่ดีแล้ว / อะไรที่ยังไม่ดี และต้องมีการปรับปรุง

7.1 ที่มวิจัย

- สิ่งที่ดีแล้ว
 - ได้เห็นคนในที่มวิจัยเขียนภาษาของโดยใช้ระบบเขียนที่สร้างขึ้นมา และช่วยกันเขียนช่วยกันทำหนังสือภาษาของขึ้นมามากมาย
 - มีการสอนภาษาของในโรงเรียน และมีครูของที่เป็นลูกคนของเป็นผู้สอนภาษาของเอง และยังได้รับความเอาใจใส่จาก ผอ.สุรพล (ร.ร. วัดคลองพลู)
 - มีศูนย์การเรียนรู้ ของคนของเกิดขึ้นในหมู่บ้าน
 - ที่มวิจัยมีความมุ่งมั่นในการทำงานจนสำเร็จ
- สิ่งที่ยังไม่ดี และต้องปรับปรุง
 - ศูนย์การเรียนรู้ ที่เกิดขึ้นมายังไม่สมบูรณ์ ยังต้องมีการตกแต่งเพิ่มเติม โดยต้องการสิ่งของที่เกี่ยวกับคนของมาจัดไว้ที่ศูนย์ฯ เพิ่มอีก
 - ขาดการบริหารงานที่ต่อเนื่อง
 - ทีมวิจัย/สมาชิกทีมวิจัยมีน้อย (ลงเรื่อยๆ) ต้องช่วยกันชักชวนสมาชิกเข้ามาเพิ่ม

7.2 หน่วยงาน/องค์กรผู้นำ

- สิ่งที่ยังไม่ดีและต้องปรับปรุง
 - ผู้นำหมู่บ้านไม่ค่อยช่วยร่วมวางแผนในการทำงานหรือการติดตามสนับสนุนการทำงานอย่างต่อเนื่องจริงจัง
 - ผู้นำไม่มีความมั่นใจในการทำงานของคนในหมู่บ้านตัวเอง แต่ในทางกลับกันจะเชื่อความสามารถของคนภายนอกมากกว่า จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้งานฟื้นฟูภาษามีการเคลื่อนตัวได้ช้ากว่าที่เป็น
 - อยากพิมพ์หนังสือขายเพื่อหารายได้เข้าสู่ศูนย์ฯ แต่ขาดผู้สนับสนุน

7.3 มหิดล

- สิ่งที่ต้องการจากมหิดล
 - อยากให้นำข้อมูลทางด้านภาษาของทั้งหมดมาเก็บไว้ในศูนย์การเรียนรู้
 - อยากให้มหิดลมาช่วยติดตามดูแลงานต่อไปเรื่อยๆ
 - อยากให้มีการสอนภาษาของให้แก่คนอื่นๆ ในชุมชน จะได้เรียนรู้ภาษาของและระบบเขียนภาษาของไปในแนวทางเดียวกัน จะได้สื่อสารตรงกันและเข้าใจกันมากขึ้น

นำหลอม

1. เกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้

งานเปิดศูนย์ฯ ที่ผ่านมามีความเรียบร้อยดี (เอ้! รู้ได้ยังไง) เพราะฟังจากชาวบ้านชมว่าการตกแต่งศูนย์ฯ นั้นมีความสวยงาม แต่ด้านห้องประชุมมีการจับอิฐสูงเกินไปทำให้ไม่ปลอดภัย

2. ความต้องการเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้

- อยากรวมกลุ่มทำอาชีพเสริม เช่น ดอกไม้จัน (เพราะหมู่บ้านเรามีไม้หอม) โดยใช้สถานที่ศูนย์ฯ เป็นที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
- อยากต่อเติมศูนย์ฯ ให้กว้างออกไปอีก แต่ยังไม่มียงบประมาณมาจัดการ
- อยากทำหอกระจายข่าวตั้งบริเวณศูนย์ฯ เพื่อเปิดข่าวสารทั้งเกี่ยวกับของและข่าวสารทั่วไปให้คนในชุมชนได้รับทราบ โดยใช้ศูนย์ฯ เป็นที่บัญชาการ
- รับและหาบริจาคสิ่งของเครื่องใช้หรือที่เกี่ยวกับคนของเพิ่มเติมไปเรื่อยๆ เพื่อใช้ศูนย์ฯ เป็นสถานที่เก็บอนุรักษ์สิ่งของเหล่านั้นไว้ให้ลูกหลาน คนใน

ชุมชน ตลอดจนคนอื่นๆภายนอกที่สนใจมาศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนของ

- จัดศูนย์ฯ ให้เป็นระเบียบทั้งในอาคารและนอกอาคารให้มีความสวยงามมีชีวิตชีวา

3. เกี่ยวกับงานวิจัย

3.1.ได้ประโยชน์อะไรจากงานวิจัยบ้าง

- ได้ความภาคภูมิใจจากการทำงานให้ส่วนรวม (บ้านของตัวเอง) ตั้งแต่ทำงานวิจัยมาได้ไปประกาศเกียรติคุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้ลูกหลานได้ชื่นชม
- ดีใจที่มีการสอนภาษาของในโรงเรียน เด็กๆ ได้เรียนรู้ภาษาของกันตั้งแต่วັນนี้จนถึงในภายภาคหน้า
- มีประสบการณ์ในการเขียนหนังสือ และทำหนังสือภาษาของ
- ได้เดินทางไปประชุมฝึกทำหนังสือภาษาของที่มิดล
- ทางสถานศึกษา (ร.ร.เบญจราชูทิศ จันทบุรี) เชิญไปพูดคุยเกี่ยวกับภาษาของ แต่ก็พูดไม่ค่อยเป็น และไม่ค่อยมีความมั่นใจและความกล้าพูดเลย

3.2.ในขณะที่ทำงานวิจัยมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับตนเองบ้าง

- ไม่มีปัญหาอะไร ทำงานกันด้วยใจมุ่งมั่น และต้องทำให้สำเร็จให้ได้ ของให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือ (มีกลุ่มเข้มแข็ง)
- เวลาทำงานอยากให้มีการนั่งจับเข่าคุยกันให้มากที่สุดก่อนที่จะทำอะไรลงไป เพื่อป้องกันคำติฉินนินทา และเกิดการยอมรับผิดร่วมกันในภายหลัง (เอ! แสดงว่าไม่ค่อยมีคนยอมรับผิดเวลาทำงานผิดพลาด)

3.3.งานวิจัยมีกิจกรรมไหนที่คิดว่ายากที่สุด

- เป็นคนที่ไม่ค่อยชอบพูดมากที่สุด (ขี้อาย) ยิ่งถ้าให้พูดในสถานที่ที่มีคนมากๆ จะทำให้มีความรู้สึกกดดันและไม่มั่นใจในตัวเอง (เครียด) ชอบที่จะทำงานอยู่เบื้องหลังมากกว่า โดยเฉพาะการเขียนหนังสือ (ถึงแม้ว่าจะเขียนไม่เก่งก็ตาม)

3.4.ข้อบกพร่องในการทำงานวิจัย

3.4.1 ข้อบกพร่องของตัวเอง

- ทำงานไม่ค่อยคล่อง ต้องใช้เวลาในการทำงานนาน แต่ก็มิไจรักในการทำงานวิจัย เช่น การเขียนหนังสือ (แต่ตอนนี้เริ่มมีอายุมากขึ้นสมองเริ่มเหนียวล้าแล้ว)

3.4.2 ข้อบกพร่องของทมิวจัย

- สมาชิกมาทำงานไม่ค่อยพร้อมเพรียงกันและบางคนไม่ค่อยสะดวกเวลามาร่วมทำงาน จะมีก็แต่สมาชิกในกลุ่มบริเวณหมู่บ้านแค่มุ 4 และมุ 8 เท่านั้น
- สมาชิกที่ร่วมทำวิจัยหมู่บ้านอื่นไม่ค่อยเห็นความสำคัญและเห็นเรื่องอื่นสำคัญกว่า

4. สิ่งที่ยากเห็นหรืออยากให้เกิดขึ้นกับหมู่บ้าน

- สิ่งที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านจากการทำวิจัย คือ คนอื่นๆ รู้จักชุมชนและคนของมากขึ้น เนื่องจากมีนักศึกษาและนักเรียนเข้ามาศึกษามาขอข้อมูลเกี่ยวกับภาษาของทีศูนย์ฯ อย่างต่อเนื่อง
- อยากเปิดสอนภาษาของให้กับคนในชุมชนให้มีการเรียนรู้ระบบเขียนภาษาของ ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน เพื่อที่จะได้สื่อสารตรงกันมากขึ้น

5. สิ่งที่คิดว่าดีแล้ว /อะไรที่ยังไม่ดี และต้องมีการปรับปรุง

5.1 มหิดล

- สิ่งที่ดีแล้ว
 - ดีใจที่ทางมหิดลคอยเอาใจใส่ช่วยเหลือของมาตลอด และส่วนหนึ่งที่ทำงานจนประสบความสำเร็จก็เพราะมีทางมหิดลคอยช่วยเหลือ
- สิ่งที่ต้องการจากมหิดล
 - อยากให้ทางมหิดลช่วยเหลือ หรือ เอาใจใส่งานของคนของต่อไปเรื่อยๆ ไม่อยากให้ทิ้งกันไปไหน
 - ช่วยมาประชุมอบรมกรรมการวิจัยต่อไปอีก ให้มีการติดต่อกันอยู่ตลอดไป

จารึก

1. เกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้

- คนให้ความสนใจกับงานเปิดศูนย์ฯ กันมากพอสมควร
- เวลาประชุมคนหมู่บ้านอื่นคุยตกลงกันง่ายแต่ว่าคนในมุ 4 เอง ที่มักมีปัญหากัน
- งานเปิดศูนย์ฯ ที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งที่ควรจะได้ประสบความสำเร็จอย่างสวยงามมากกว่านี้ ให้เหมาะสมกับที่ได้รับรางวัลโครงการวิจัยดีเด่น

- งานเปิดศูนย์ที่ผ่านมาเสียโอกาสในการประชาสัมพันธ์ให้กับสื่อมวลชนในท้องถิ่นจนทุนตัวเองได้รับทราบ และสื่อจากที่อื่นๆ ที่เคยเข้ามาทำข่าวกับเราปัญหาเนื่องมาจากผู้นำทีมงานเก็บงานไว้แต่เพียงผู้เดียวไม่ยอมให้สมาชิกผู้ร่วมทำงานคอยช่วยตรวจสอบการเตรียมงาน ทำให้การดำเนินงานผิดพลาดและเสียโอกาสอันดีไป

2. ความต้องการเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้ (ความคิดเห็น)

- อยากให้มีคนดูแลศูนย์การเรียนรู้อย่างถาวร คอยเป็นวิทยากรบรรยายเวลาที่มีผู้มาดูงาน หรืออาจจะผลัดเปลี่ยนเวรกันกันไป จะเป็นคนสูงอายุที่สามารถบอกเล่าเรื่องราวของชุมชนของได้บ้าง แล้วก็ให้ทางคณะผู้งานจ่ายค่าตอบแทนบ้าง (เกณฑ์ในการเลือกคือเลือกคนที่ไปทำงานนอกบ้านไม่ไหวแล้ว) และต้องชัดเจนเรื่องสถานที่หรือบุคคลที่ติดต่อเมื่อเข้ามาดูงานจะได้มีการเตรียมตัวต้อนรับเอาไว้บ้าง
- ถ้ามีโอกาสที่จะได้งบประมาณงานวิจัยอีกก็ให้ตั้งงบประมาณสำหรับการดูแลศูนย์ไว้ด้วย รวมทั้งการขยายศูนย์
- ความคิดเห็นผู้สัมภาษณ์ จากการที่ได้ไปดูงานที่เยี่สารมาสิ่งที่ทางศูนย์การเรียนรู้ นำมาปรับใช้ คือ การตั้งเกณฑ์ค่าใช้จ่ายในการดูงานของคณะดูงาน ซึ่งอาจจะเก็บค่าใช้จ่ายในคณะดูงานเหมาเป็นรายหัวก็ได้

3. เกี่ยวกับงานวิจัย

3.1 ได้ประโยชน์อะไรจากงานวิจัยบ้าง

- ได้รู้จักและเข้าใจภาษาของมากยิ่งขึ้น มีความภาคภูมิใจที่ได้ทำงานทางด้านภาษาของ
- ได้รับรู้ภาษาของเป็นภาษาที่มีความเป็นธรรมชาติมาก คำบางคำแปลตายตัวไม่ได้

3.2. ในขณะที่ทำงานวิจัยมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับตนเองบ้าง

- การเขียนภาษาของที่ไม่รู้ทุกคำ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการเขียนตามระบบเขียนภาษาของ
- ไม่ชอบเดินทางออกไปประชุมนอกพื้นที่

3.3. งานวิจัยมีกิจกรรมไหนที่คิดว่าอยากที่สุด

- งานเขียนบางเรื่องที่จะจงให้เขียนเป็นเรื่องที่ยากมาก เนื่องจากบางครั้งผู้เขียนเองก็ไม่ได้รู้เกี่ยวกับของหมดทุกเรื่อง
- ทางออก คือ เขียนเรื่องราวภาษาของตามวิธีคิดของตัวเอง เพราะทำให้เขียนได้อย่างเป็นอิสระและก็เกิดความสบายใจด้วย

3.4. ข้อบกพร่องในการทำงานวิจัย

- ข้อบกพร่องของตัวเอง

การเขียนหนังสือไม่ต่อเนื่อง เนื่องจากเรื่องราวเกี่ยวกับช่องสามารถคิดได้ตลอดเวลา แต่ติดตรงที่ว่าช่วงเวลาที่คิดเตรียมไว้ไม่มีอุปกรณ์สำหรับจดบันทึก หลังจากนั้นพอจะกลับมาบันทึกทำให้ลืมเรื่องราวที่คิดได้นั้นไป

- ข้อบกพร่องของทีมวิจัย

- สมาชิกทีมวิจัยทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับการทำงานวิจัย แต่ผลงานที่ออกมาได้ประสบความสำเร็จ เนื่องจากในชั้นแรกมักคิดกันว่าเป็นเรื่องง่าย ๆ แต่เมื่อถึงเวลาปฏิบัติกลับเป็นเรื่องที่ยากมาก เช่น การเก็บข้อมูล และการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น ดังนั้น การทำงานจึงควรมองงานให้ออก ให้คิดว่าเป็นเรื่องยากจะได้เตรียมวางแผนการทำงานให้รอบคอบและสามารถปฏิบัติได้จริง และที่สำคัญผู้ทำงานวัฒนธรรมควรมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมว่าคืออะไร เวลาทำงานจะได้ทำงานได้อย่างถูกต้อง และไม่ต้องทำงานซ้ำแล้วซ้ำอีก
- สมาชิกทีมวิจัยมีน้อยลง ควรหาเพิ่มเติม และผู้ที่ทำงานไม่ควรที่จะคิดว่าคนทำงานมีเพียงแค่วัยเรียวเดียว แต่มีวัยอื่นๆ หรือ คนอื่นๆ ที่สามารถเข้ามาทำงานกับเราได้ (การเปิดโอกาสให้คนอื่นเข้ามาทำงานร่วมกันมากขึ้น) นอกจากนั้น การทำงานต้องมีความเสียสละเวลาส่วนตัวบ้าง และอย่าคิดว่าค่าตอบแทนไม่คุ้มเลยไม่ทำ แต่ให้คิดว่าสิ่งที่คุ้มที่สุด คือ “ความภาคภูมิใจเกี่ยวกับงานที่เราช่วยกันทำขึ้นมาเป็นที่ภาคภูมิใจของพวกเราได้”

4. สิ่งที่อยากเห็นหรืออยากให้เกิดขึ้นกับหมู่บ้าน/ในทีมทำงาน

- เกิดประโยชน์ขึ้นในชุมชน ทำให้คนในชุมชนและคนอื่นๆ ได้รู้จักของมากขึ้น และมีโอกาสขยายผลให้เกิดประโยชน์ต่อไปในอนาคต เนื่องจากภาษาของได้มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว
- อยากให้ทีมวิจัยมีความเข้มแข็งมีความร่วมมือกันมากกว่านี้ และจับกลุ่มให้เหนียวแน่น และควรเสริมความแข็งแกร่งให้กับทีมวิจัยอีกโดยการยกมรับศักยภาพของคนรุ่นใหม่ ๆ และชักชวนให้เข้ามาร่วมงานเพิ่มมากขึ้น
- ยอมรับความคิดเห็นของกันและกัน
- ทีมวิจัยควรมีคำตอบเกี่ยวกับประโยชน์ของการทำงาน ว่าทำไปเพื่ออะไร ซึ่งประโยชน์ก็คือ “ความภาคภูมิใจในการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมให้มีความคงทนอยู่ต่อไปจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน”
- ถ้าหากจะให้กลับมาได้มีการจับกลุ่มคุยกันเป็นภาษาของอีกเหมือนสมัยก่อนคงต้องใช้ระยะเวลาานกว่านี้

5. สิ่งที่ดีแล้ว / อะไรที่ยังไม่ดี และต้องมีการปรับปรุง

5.1 หน่วยงาน/องค์กรผู้นำ

- สิ่งที่ยังไม่ดีและต้องปรับปรุง
 - เพิ่มสมาชิกที่มัวจืดให้มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น
 - เพิ่มทักษะแนวความคิดเรื่องการทำงาน
 - มองปัญหาหรือเรื่องงานให้เป็นเรื่องยากเอาไว้ เพื่อวางแผนการทำงานให้ดีและมีความรอบคอบกับตัวเองให้มากที่สุด

5.2 มหิดล

- สิ่งที่ดีแล้วสิ่ง

เป็นการดีที่มีนักวิชาการเข้ามาช่วยให้แนวทางการทำงานด้านภาษา และคอยดูแลระดับประคองให้กำลังใจเราตลอดมา ทำให้เรามีความมั่นใจและความมุ่งมั่นในการทำงานตลอดมา
- สิ่งที่ยังไม่ดีและต้องปรับปรุง

การกำหนดรูปแบบการทำงาน บางอย่างใช้ไม่ได้ผลกับชาวบ้าน เช่น การกำหนดระยะเวลาในการทำงานให้เสร็จภายในตอนนั้นตอนนี่ ซึ่งชาวบ้านเองก็คิดว่าเป็นเรื่องง่ายไปหมดจึงรับปากว่าทำได้ แต่เมื่อถึงเวลาปฏิบัติจริงๆ ชาวบ้านทำไม่ได้อย่างที่พูด จึงไม่ต้องการให้กำหนดกะเกณฑ์อะไรมากนัก เช่น เรื่องการทำหนังสือภาษาของ เป็นต้น
- สิ่งที่ต้องการจากมหิดล
 - เมื่อทางมหิดลทำพจนานุกรมภาษาของสำเร็จแล้วอยากให้นำมาให้คนของไว้ดูที่ชุมชนด้วย
 - อยากให้ทางมหิดลเข้ามาช่วยดูแลงานของต่อไป (ถ้าหากมีเวลา) ช่วยมาให้หลักทางวิชาการเพิ่มเติม เพราะเรื่องราวของชาวของยังมีอีกมากมาย เช่น การละเล่นของของ เป็นต้น

5. ผลการดำเนินกิจกรรมภาพรวม

1. ชาวบ้านสนใจศึกษาภาษาของและส่งเสริมลูกหลานให้เรียนรู้ภาษาของเพิ่มมากขึ้น และมีการพูดกันเองในกลุ่มในชุมชนมากขึ้นสังเกตจาก การทำกิจกรรมร่วมกันในงานต่างๆ ในชุมชน เช่น
2. วันลอยกระทง, ทำบุญส่งทุ่ง, วันสงกรานต์รดน้ำขอพรผู้สูงอายุ, และงานบุญต่างๆ เกิดการเรียนรู้ภาษาของในโรงเรียน โดยมีชาวบ้านเป็นครูสอนเอง
3. ชุมชนสามารถจัดการความรู้ด้านภาษาของตนเองได้ด้วยด้วยความมั่นใจ โดยผ่านสื่อหรือกิจกรรมต่างๆ เช่น การประชาสัมพันธ์ในชุมชน และนอกชุมชน
4. ทีมวิจัยเห็นความสามารถ ศักยภาพของตนเอง กล่าวคือ มีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้อื่นได้ และมีความเข้าใจในชุมชนของตนเองมากขึ้น เช่น ร่วมให้แนวคิดและการจัดการ

ชุมชนร่วมกับผู้นำในชุมชน, การก้าวขึ้นไปเป็นผู้ในระดับชุมชน (ในโอกาสต่อไป), เกิดการฟื้นฟูประเพณีขึ้นมาในชุมชน, เกิดแนวคิดที่จะทำงานอนุรักษ์ป่าชุมชนและถนนวัฒนธรรม เป็นต้น

5. มีตัวหนังสือระบบเขียนภาษาของเกิดขึ้น และสามารถถ่ายทอดให้เยาวชนได้

6. องค์การส่วนท้องถิ่นเริ่มเข้ามาสนับสนุนการทำงานอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของเพิ่มขึ้น

6. ปัจจัยที่ทำให้เกิดความสำเร็จ

1. ทีมวิจัยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน
2. สมาชิกทีมวิจัยมีความมุ่งมั่นในการทำงาน
3. การหนุนเสริมจากองค์กรและหน่วยงานภายนอก เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล, สกว. เป็นต้น
4. การที่สมาชิกทีมวิจัยได้ไปเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากกิจกรรม/เวทีต่างๆ ภายนอกชุมชน
5. ผลจากการที่บุคคลภายนอกให้ความสำคัญกับความรู้เรื่องภาษาของชาวของ ทำให้ชาวบ้านเห็นความสำคัญของตน
6. จากการทำกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของ ทำให้เกิดศูนย์การเรียนรู้ชุมชนขึ้น(ผลพลอยได้) ซึ่งทางทีมวิจัยได้ใช้สถานที่ดังกล่าวรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมอีกสถานที่หนึ่งจนกระทั่งประสบผลสำเร็จ

7. ความคิดเห็นของทางโรงเรียน

ความสำเร็จเหล่านี้ต้องให้เครดิตกับชุมชนโรงเรียนเป็นเพียงฝ่ายตั้งรับและประสานงานทุกอย่างริเริ่มโดยชุมชน

7.1 นักเรียนได้รับประโยชน์มากมาย กล่าวคือ

- การเข้าไปสอนภาษาของให้กับนักเรียน ด้วยวิธีการใหม่ๆ ทำให้เด็กเปลี่ยนบรรยากาศและความตึงเครียดจากการเรียนวิชาหลัก เป็นการช่วยผ่อนคลายด้วยการสอนภาษาของเพื่อความสนุกสนาน เพราะมีการสอนเล่นเกมส์ สื่อการสอนใหม่ๆ เด็กเกิดความสนุกสนาน
- นักเรียนอ่านภาษาไทยได้ดีขึ้น เนื่องจากภาษาของมีคำศัพท์ยาก และการสะกดก็ยาก ออกเสียงก็ยาก พอมาเรียนภาษาไทยช่วยให้เด็กมีทักษะในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น
- ทำให้เด็กมีความเข้าใจและความเป็นมาในวัฒนธรรมของตนเอง ก่อให้เกิดความตระหนักและหวงแหน อีกทั้งมีความต้องการที่จะเป็นผู้สืบทอดและถ่ายทอดภาษาและวัฒนธรรมของต่อไปในอนาคต

7.2 โรงเรียนได้รับประโยชน์มากมาย กล่าวคือ

- เสริมสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน โดยการใช้การเรียนการสอนภาษาของเป็นสื่อ

- โรงเรียนมีหลักสูตรท้องถิ่นโดยสมบูรณ์แบบ คือ คิดและทำทำโดยชุมชนเองทุกขั้นตอน
- หลักสูตรท้องถิ่นภาษาของได้สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ มากมายกับวงการการศึกษา เป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนและการผสมผสานกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกับชุมชน การร่วมอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งดั้งเดิมในชุมชนคงอยู่สืบต่อไปชั่วลูกชั่วหลาน

8. ข้อสังเกต

ผู้ดำเนินการประชุมพยายามที่จะให้สมาชิกเครือข่ายกับทีมวิจัยของทำกิจกรรมของโครงการร่วมกันเหมือนกับเป็นคนทำงานที่เหมือนกัน"เครือข่ายสืบสานวัฒนธรรมของ" โดยไม่มีการพูดถึงรูปแบบของเครือข่ายๆ การแบ่งบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้มีความชัดเจน พยายามจะเข้ามาดูแลโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาของแทนที่ ม.มหิดล โดยการพยายามเน้นถึงกิจกรรมเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมที่โครงการกำลังดำเนินการอยู่ เป็นเรื่องหลักของการประชุมในครั้งนี้ โดยทางราชภัฏรำไพพรรณีจะอาสาเข้ามาเป็นที่ปรึกษาช่วยดูแลและสอนวิธีการเก็บข้อมูล ตลอดจนการจัดรูปแบบและจัดการกับข้อมูลที่เก็บมาได้อีกด้วย

ภาคผนวก

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาของ
สำหรับผู้ปกครองเด็กนักเรียนชั้น ป.3

ให้ใส่เครื่องหมาย / ใน ☐ ที่ต้องการ

1.ท่านทราบหรือไม่ ว่าลูกหลานของท่านได้เรียนภาษาของที่โรงเรียนวัดคลอง
พูก

☐ ทราบ ☐ ไม่ทราบ

2.ท่านมีความรู้สึกอย่างไรที่โรงเรียนมีการเรียนการสอน วิชาภาษาของ ให้แก่ลูก
หลานของท่าน

☐ รู้สึกดีใจและภาคภูมิใจมาก ☐ รู้สึกไม่ชอบเลย ☐ รู้สึกเฉยๆ

3.เมื่อลูกหลานของท่านเรียนภาษาของแล้วกลับไปพูดภาษาของกับท่าน หรือ
คนอื่นๆ หรือไม่ บ่อยแค่ไหน

☐ พูดทุกครั้งที่ได้เรียนมา ☐ พูดบ้างเป็นบางครั้ง

☐ ไม่เคยพูดเลย

4.เมื่อลูกหลานท่านมาพูดภาษาของกับท่าน ท่านได้โต้ตอบเป็นภาษาของกลับไป
หรือไม่

☐ ได้ตอบกลับเป็นภาษาของ ☐ ได้ตอบกลับเป็นภาษาไทย

☐ ไม่เคยโต้ตอบกลับเลย ☐ ได้ตอบกลับบ้างเป็นบางครั้ง

5.ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่โรงเรียนมีการเรียนการสอน วิชาภาษาของ ใน ระดับชั้น
ป.3

☐ เห็นด้วยเป็นอย่างมาก ☐ ไม่เห็นด้วย

6.ท่านต้องการให้ลูกหลานของท่านเรียนภาษาของในระดับชั้นป.4ต่อไปอีก
หรือไม่

☐ ต้องการให้เรียน ☐ ไม่ต้องการให้เรียน

7.ท่านต้องการให้ครูของสอนภาษาของให้ลูกหลานในระดับชั้นป.4 ต่อไปหรือไม่

☐ ต้องการมาก ☐ ไม่ต้องการเลย

8.ข้อเสนอแนะ หรือ ข้อคิดเห็น อื่นๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาของ

หลักสูตรท้องถิ่นภาษาของ ป.3 และ ป.4

[illegible]

คู่มือการเรียนการสอน

ภาพกิจกรรม วัฒนธรรม

ภาพกิจกรรมพิธีแต่งงานภาคัก

ภาพกิจกรรมห้องเรียนภาษาของ

ภาพกิจกรรมห้องเรียนป่าชุมชน

ภาพกิจกรรมห้องเรียนทำอาหารของ

ภาพกิจกรรม การประชุม

ภาพกิจกรรมการผลิตหนังสือ

ภาพกิจกรรมการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

รายชื่อทีมวิจัย

1. นายเจิน ผันผาย
2. ผอ.สุรพล ไชยพงษ์
3. ครูชานินทร์ เกษศิริ
4. พระอาจารย์สี เตชพลโ
5. พระอาจารย์พร ถาวโร
6. นายหลอม นาคสาย
7. นายเพียว คงคาใส
8. นายไพรวัดย์ ผันผาย
9. นายสำราญ เกื้อกิจ
10. นายเจียน ผันผาย
11. นายหนู สีสสมบัติ
12. นายมณฑียร พัฒนเสมา
13. นายศุภกฤต ผกามาศ
14. นายรุ่งเพชร ผันผาย
15. นางจัน ผันผาย
16. นางบังอร มิตรเพื่อนบ้าน
17. นายจิตตรา เต่าทอง
18. นางจ่านงค์ กรองวงษ์
19. นางศรีนวล คงคาใส
20. นายจารึก แก้วสว่าง
21. นายประทุม เต่าทอง
22. นายณรงค์ อาลัย
23. นายหวิง งามพร้อม
24. นายสมัย คุณทวี
25. นางสาวศิริรัตน์ สีสสมบัติ
26. เด็กหญิงศศิธร ผันผาย
27. นายยวง บุญรักษา
28. นายเสมียน งามล้วน